

Malezya'nın Dış Politika Stratejisi ve Türkiye

Abdul Rahman Adam*

Giriş

Başbakan Abdullah Badawi, 2004'ün Haziran ayında Malezya Büyükelçileri Konferansı'nda yaptığı konuşmada, Malezya Dış Politikası'nın (MDP) amaç ve içeriğinin daima ulusal çıkarları korumak olduğunu, gelecekte de böyle olacağını ve Malezya'nın ihraç edecek ideolojisinin ve dünyanın herhangi bir yerinde gerçekleştirmek istediği gizli bir gündeminin olmadığını ifade etmiştir. Badawi, MDP'nin tek amacının istikrar ve barış çerçevesinde, bölgesel ve uluslararası bir ortam yaratmak olduğunu da sözlerine eklemiştir¹ ve bunun yanı sıra Malezya'nın kendi adına ulusal çıkarlarını koruma konusunda bağımsız ve bağlantısız bir dış politika uygulamayı sürdürmesi gerektiği önemle vurgulanmıştır.

Başbakan, MDP'nin içinde hareket edilmesi gereken çerçevenin ayrıntılı açıklamasını ise 31 Mart 2006 tarihinde Ulusal Parlamento'daki konuşmasında yapmıştır. Başbakan, "dünya, geçmişte tecrübe ettiğimizden daha farklıdır ve farklı olmaya da devam edecektir. Kimse yükselen petrol fiyatlarının etkisinden kendisini koruyamamış, yatırım ve iş imkânları için rekabet daha da yoğunlaşmıştır. Çin ve Hindistan'ın yanı sıra diğer Asya ülkeleri de ciddi bir biçimde kalkınıyorlar. Serbest bir ekonomiye sahip olan Malezya, özellikle uluslararası iletişim teknolojileri çağında bu rekabetçi ortamdan soyutlanmış değildir."²

Başbakana göre, ekonomik büyüme ayrılmaz bir şekilde dış etkenlere bağlıdır. Bu nedenden ötürü, bizim dış politikamız ulusal misyonumuz için en uygun yararları sağlayacaktır. Bizler de 9. Malezya Kalkınma Planı'nın (9. MP) amaçlarını gerçekleştirmeye yönelik en uygun dış ortamı sağlamak için çaba sarf ederek bölgemizde ve ötesinde işbirliği, barış ve istikrarın güçlenmesi için çalışacağız. Çünkü bunlar olma-

dan zenginleşmemiz mümkün değildir. Yeni pazarlar bulmak, ihracını yaptığımız ürünlerimizi daha fazla teşvik etmek, yatırım çekmek ve turizm faaliyetlerini arttırmak için kararlı inisiyatifler kullanacağız. Çıkarımıza en uygun olan ikili ve bölgesel ticaret anlaşmaları yapacağız. Bu amaçlara ulaşma konusunda yurt dışında çıkarlarımızı temsil etmek ve korumakla yükümlü kurumların da kapasitelerini arttıracaktır."³

Bu makale, 9. MP'nin amacına uygun olarak, Malezya ve Türkiye ilişkilerindeki potansiyeli araştıracaktır. Bu tartışmaya bir giriş olarak, MDP yönelimlerinin altında yatan stratejilere göz atılacak ve bu stratejilerin uygulanmasında ortaya çıkacak belli başlı sorunlar tartışılacaktır.

Malezya Dış Politikası (MDP)

Henry Kissenger'a göre "devlet adamları, çeşitli etkilerce kısıtlanırlar. Bunlar; diğer devletlerin gücü, politikaları ve uygulamalarıdır. Yerel kısıtlamalar; kamuoyundan, hükümetlerin tutumlarına ve bürokrasilerine kadar uzanır."⁴ Yani devletlerin dış politikaları öncelikle yerel ve uluslararası etmenler tarafından belirlenir. Malezya'da bu iki etmen grubundan kaçamamıştır. Barston'a göre, bu etmenler "coğrafi konum, tarihsel geçmiş, kültür, organizasyon, sivil toplumun gelişmişlik düzeyi, yerel istikrar durumu, ekonomik durum ve liderlik etkileri yerel etmenlerdendir. Uluslararası etmenler ise uluslararası sistemin yapısal özellikleri, yani şiddete başvurma sıklığı, yerel ve bölgesel ilişkilerin doğası ve durumu, uluslararası para hareketleri, komşuların veya güçlü devletlerin politikaları ve uluslararası örgütlerin faaliyetleri" şeklinde özetlenebilir.⁵

Barston'un yukarıdaki önermesinde yer alan unsurlar, Malezya'nın

dış politika stratejileri ve eğilimlerinin görüntüsünü şekillendirmiştir. Bu nedenle, Malezya gibi gelişmekte olan ülkeler için dış politikanın çoğu zaman ülkenin olumlu imajını yurtdışına yansıtmak ve yurt içinde siyasi hedeflere ulaşma konusunda etkili ve uygun bir araç olduğu doğrudur. Bu noktada, Shanti Nair'in de belirttiği gibi dış politikanın, yerel politikanın bir aracı olması gerçeği, Malezya gibi küçük fakat hızla gelişen ülkelerin, uluslararası toplumla ilişki kurma yollarını anlamakta önem arz etmektedir."⁶ Yukarıda bahsedilen değişkenler, ülkelerin dış politika yaparken karşılaşmış oldukları etmenlerdir. Bundan dolayı, Malezya'nın ilk yıllarından itibaren dış politikasını belirleyen bu araçla uğraşma geldiği bir gerçektir. Tunku Abdul Rahman, Tun Abdul Razak ve Tun Hussein Onn liderliğindeki söz konusu dönem, dış politika yönelimlerinde "fazla iddialı muhafakazarlık" olarak tanımlanmıştır. Bu dönemlerin kısa bir özeti aydınlatıcı olacaktır.

Tunku döneminde komünizmi çevreleme politikası ve yerel komünist isyancılara karşı mücadeleye destek verecek bir siyasete ihtiyaç duyulmuştur. Ayrıca bu dönem bağlantısızlık ve tarafsızlığa doğru yönelmelerin olduğu bir dönem olmuştur. Razak ise dış politika ve strateji arasındaki bu evliliği daha da geliştirmiştir. Özellikle stratejik ortamın gereklerini karşılamak için tarafsızlık kavramına, ekonomik, siyasi ve savunma politikalarını uyum içinde oluşturmaya girişmiştir.⁷ Bu dönemde Malezya, kendisini İKÖ üyesi Müslüman bir ulus olarak tanımlamaya başlamıştır. Yeni dostlar arayışı bağlantısızlık hareketinin önemini artırırken, Britanya'nın yatırımları dışındaki yatırımlar teşvik edilmiş ve Razak'ın halefi de bu stratejiyi benimsemiştir. Tun Hussein döneminde, Razak tarafından ortaya konulan tarafsızlık siyaseti güçlendirilerek devam etmiştir. Hussein döneminde

ASEAN, MDP'nin temel taşı haline gelmiştir.⁸ Bu dönem Malezya'nın ASEAN'a olan bağımlılığının artırılması dönemi idi ve 1977 yılında ikinci ASEAN zirvesi Kuala Lumpur'da düzenlenmiştir. ASEAN'ın Tercihli Ticaret Antlaşmaları'na (1977) üye olan Malezya, bu dönemde ekonomisini ve ticari alanlarını bu çerçevede dışa açmaya başlamıştır.

1981 yılında MDP daha önce hiç görülmemiş bir biçimde geniş ve hırslı ekonomik ve diplomatik eğilimleri benimsemiştir. Dolayısıyla, bu dönem "fazla iddialı aktivizm" olarak tanımlanır. Mahattir'in bir takım siyasi planları üzerine kurulu olan bu aktivizm, Malezya'yı uluslararası ilişkilerde daha aktif hale getirmiştir.⁹ Söz konusu dönemi takip eden 22 yılda ise MDP, Mahattir'in etkisi altındadır. Mahattir Mohamad dönemi, ulusal çıkarların ve ihtiyaçların gerçekleştirilmesi için dış politikanın yoğunlaştırılması dönemidir. Bu çıkarlar ve ihtiyaçlar Mohamad'ın sıradışı tarzı ile belirlenmiştir. Mohamad'ın modeli dik başlı tarzı ile desteklenmiş ve Mohamad uluslararası sorunları dünyanın gündemine taşıyan öncü bir lider olmuştur. Mahattir'in dış politikası ise Malezya'yı sanayileşmiş ülke statüsüne hızla yükseltmek, bu amacın propagandasını yapmak ve bu amacın gerçekleşmesini sağlamak olarak açıklanabilir. Kalkınma süreci çok titiz bir şekilde Mahattir tarafından yönetilmiş olup, dış politika kendi hükümeti tarafından belirlenen ulusal çıkarlara uyumlu hale getirilmiştir.¹⁰

Mahattir'in halefi Abdullah Badawi'nin 2003 yılında göreve gelmesi gayet sorunsuz olarak gerçekleşmiş olsa da kendisini bekleyen sorunlar gerçekten büyük olmuştur. Siyasi gözlemciler, o zamanlar Badawi'nin aşması gereken beş önemli sorundan bahsediyorlardı. Bunlar, Mahattir'in gölgesinden kurtulmak, 2004 genel seçimleri, UMNO'nun Badawi'nin liderliğini kabullenmesi, Malezya halkı içindeki ayrılıkların giderilmesi ve ülkenin dış politikasının yeni yönü ile ilgili sorunlardır.¹¹ Eric Toe bu durumu uygun bir şekilde özetlemiştir. "Badawi yönetiminin Mahattir sonrası dönemi başlattığı günümüz Malezya'sı kesinlikle yeni bir havanın ve ince siyaset değişikliklerinin tesiri altında-

dır."¹²

Badawi dış politika alanında sefelinin bıraktığı mirasla uğraşmak durumundadır. Kısaca en önemli sorunlar şöyle özetlenebilir: Singapur, ABD ve Avustralya ile köprülerin yeniden kurulması, bağlantısızlık hareketine yönelik yeni hedefler belirlenmesi, İKÖ'ye gerekli olan pro-aktif liderliğin sağlanması ve Müslüman dünyanın kalkınmasına vurgu yapılması, terörizmle mücadele konusunda gösterilen çabaların devamı, ASEAN ve bölgesel işbirliğinin güçlendirilmesi ve bir Doğu Asya Topluluğu'nun oluşturulması.¹³ MDP'nin yukarıda verdiğimiz tarihsel özeti, güncel alanlarla ilgili aşağıdaki tartışmamıza bir giriş olacaktır.

Malezya Dış Politikasına Yönelik bir Rapor

İç politikanın doğal bir uzantısı olarak MDP, ülkenin ulusal çıkarlarını savunmak ve teşvik etmek amacıyla planlanmaktadır. Çeşitli jeopolitik etmenler konuyla ilgili olarak MDP'nin şekillenmesine katkıda bulunmaktadır. Karen Hughes'in de (ABD Kamu Diplomasisi ve Halkla İlişkiler Müsteşarı) belirttiği gibi "Malezya, ASEAN, İKÖ ve Bağlantısızlar Hareketi liderliğinden dolayı şu an çok eşsiz bir konumda bulunmaktadır. Bu nedenden ötürü, kanımca ABD ve Malezya'nın güvenlikten ekonomik kalkınmaya oradan da anti terör faaliyetlerine kadar farklı konularda çalışmaları çok önemlidir."¹⁴ Aşağıda yapacağımız dış politika analizi, Malezya'nın şu konulardaki tutumu ve izlediği politikaları üzerinde duracaktır: Malezya'nın İKÖ'de rolü, uluslararası terörizm ve bu doğrultuda alınan önlemler, kitle imha silahları, nükleer silahların yayılması, Büyük Ortadoğu İnisiyatifi, demokratikleşme, siyasi katılım ve insan hakları.

Malezya'nın İKÖ'de Rolü

Malezya, İKÖ'nün 1969 yılında Fas'ta kurulmasında çok önemli rol oynamış ve 1970 yılında ülkenin ilk başbakanı Tunku, İKÖ'nün ilk genel sekreteri olmuştur. Malezya İKÖ'nün aktif bir üyesi olmakla birlikte, bu kuruluşun beş iletişim grubunun da üyesidir. Bunlar; Filistin, Bosna Hersek, Kosova, Sierra Leone, ve Somali ileti-

şim gruplarıdır. Malezya ayrıca geçtiğimiz yıllarda terörizmden turizme çeşitli konulardaki İKÖ toplantılarına ev sahipliği yapmıştır. Ekonomik açıdan Malezya, İKÖ üyeleri arasındaki ekonomik işbirliğinin önemini her zaman vurgulamış, İslami Kalkınma Bankası'na (İKB) 215,79 milyon ABD doları katkıda bulunarak İKÖ üyelerinin alt yapılarının geliştirilmesine destek olmuştur. İKÖ üyeleri arasında eski başbakan Mahattir Mohammad kadar daha sıkı ekonomik ilişkileri savunan bir lider daha olmamıştır. Malezya, günümüzde Mohammad'ın açmış olduğu vizyonla uyum içerisinde İKÖ'nün başkanlığını yürütmektedir.¹⁵ Mart 2006'da Malezya ile İKÖ arasında Tercihli Tarife Antlaşması imzalanmış ve bunun akabinde söz konusu protokole imza atan ülke sayısı beşe yükselmiştir. Bu ülkeler Türkiye, Mısır, Ürdün ve Tunus'tur. Malezya'nın İKÖ dönem başkanlığında hedeflenen amaçlarından biri, şu an için %14,7 seviyesinde olan İKÖ içi ticaret hacmini on yıl içerisinde % 20'ye çıkartmaktır. Malezya, tercihli tarife antlaşmasını bu hedefe giden küçük bir adım olarak görmektedir. Bu antlaşmanın yürürlüğe girmesi için beş ülkenin daha imza atması gerekmektedir.¹⁶

Ayrıca yine Mart ayında, zengin İKÖ üyelerine bir örnek teşkil etmek amacıyla, Malezya üç adet "yoksulluğun önlenmesi programları" başlatmıştır. Bunlar; Sierra Leone'de hurma yağı sanayisinin geliştirilmesi, Mauritania'da kaynak sektörünün ve Bangladeş'te ise balıkçılığın geliştirilmesi programlarıdır. Dört ayrı program ise Gine, Comoros, Endonezya ve Maldivler için planlanmaktadır. Badawi'nin belirttiği gibi, BM'nin en fakir elli ülke sıralamasında yirmi iki İKÖ üyesi ülke bulunmaktadır. Badawi, her ne kadar kalkınmış ülkeler, bu yoksul Müslüman ülkelere yardım etmeli dese de Müslüman ülkeler yardımda öncü olmalıdırlar. "Eğer biz, kendi dindaşlarımıza yardım etme konusunda öncü olamazsak, diğerlerinin de bizim yardımımıza gelmelerini beklememeliyiz."¹⁷

Malezya'nın İKÖ'ye bağlılığı ve bu örgütle ilgili ideallerini başbakan, İKÖ'nün Mekke'de 2005 sonunda toplanan olağanüstü zirve konferansında çok iyi

özetlemiştir. Başbakan'a göre "artık Müslüman ümmet daha fazla içinde bulunduğu bu sefil durumu görmezden gelemeyiz. Bu durumun nedenleriyle bir an önce yüzleşmeli ve bütüncül bir şekilde diğer çözümlerle birlikte kapasite geliştirilerek, gerçek İslam'ın ve onun medeni yaklaşımının ortaya konulmasıyla bu nedenler ortadan kaldırılmalıdır."¹⁸ Malezya, İKÖ'nün İslam Ümmeti'ni temsilde özellikle Ümmet'in büyük sorunlarla karşılaştığı bugünlerde çok merkezi bir rol oynadığını düşünmektedir.

Uluslararası Terörizm ve Alınan Önlemler

Teröristler yapmış oldukları eylemler kadar onların söz konusu eylemlerini motive eden nedenler açısından da birbirlerinden ayrılırlar. Uluslararası terörizme karşı savaşta, Malezya terörist faaliyetleri açıklayan genel bir teoriye itibar göstermez. Bundan dolayı Malezyalı liderler Mahattir'den bu yana söz konusu anlayışla teröre yaklaşır. Diğer bir deyişle her teröristi, hareketi içinde bulunduğu siyasi, kültürel ve tarihi şartlarda değerlendirmek önemlidir. Çünkü terörizm gerçekleştiği zaman ve mekânın ürünüdür. Buna rağmen çok az ortak noktası olan çeşitli grupları benzer göstermek her zaman rağbet görmüştür. Mahattir, her ne kadar ABD'nin teröre karşı küresel savaş söylemine eleştirel yaklaşmışsa da yerel terörist faaliyetlerin üzerine kararlılıkla gitmiş ve dünyaya Malezya'nın terörizmle bağimsız olarak başa çıkabileceğini göstermeye çalışmıştır. Mahattir'in bu kararlılığı, Avustralya İşçi Partisi milletvekili Micheal Danby tarafından aşağıdaki sözler takdir edilmiştir:

"Eğer hangi İslam ülkesinin lideri terörist faaliyetlerde bulunan, onları destekleyen ve finanse edenlerle mücadelede en fazla çabayı göstermiştir sorusunu sorarsak cevap Malezya Başbakanı Dr. Mahathir Mohamed olacaktır. Kendisi, İslamcı terörizme, Batıya zarar verdiği veya Batılıları öldürdüğü için değil, bu faaliyetlerin İslam dışı olduğu ve İslam'a zarar verdiği için karşı çıkmaktadır. Bazı katı görüşlü analistler, Mahattir Mohamad'dan nefret etseler de, onu, sert söylemlerine rağmen siyasi açıdan "yararlı" olarak görürler.

Batı, tabii ki Mahattir'in terörizmle mücadelesini takdir etmelidir, fakat bunun ardında yatan nedenler konusunda da hayalci olmamalıdır."¹⁹

Mahattir döneminin hükümeti, soylu bir neden için savaş-savaşılmasının bazı eylemlerin yapılamayacağı görüşünü savunmuş ve bu görüşünü korumuştur. Halka açık yerlere bomba koymak ve masum insanları öldürmek, onları rehin almak, yiyecek, su ve ilaç kaynaklarını zehirlemek kabul edilemez. Bu tür eylemler, terör eylemleridir ve bunları yapanlar dinine, ırkına ve inancına bakılmaksızın herkes tarafından terörist olarak kabul edilmelidirler. Bu görüşü paylaştıktan sonra teröristleri yakalamak ve adalete önüne çıkarmak her insanın ve her ülkenin temel görevidir. Yakın zamanda yeniden gündeme oturan terörizme karşı, Malezya'nın tepkisi sadece bize potansiyel tehdit oluşturan teröristlerle mücadele de değil, aynı zamanda terörizm ve terörist kavramlarının hiçbir belirsizliğe imkân vermeyecek şekilde tanımlanması ve bu sayede bunlara karşı herkesin mücadele edebilmesi üzerine olmuştur. Sadece bazı masum insanların öldürülmesi üzerine bir intikam hareketine girilmemelidir. Her yerde faaliyet gösteren teröristlere karşı ortak mücadele edilmeli ve bu mücadelede sadece güç kullanımı değil, insanların desteklerini kazanacak, bu sayede terörizme olan desteği azaltacak ve kendi sorunlarını çözmede terörizmden başka çıkış yolu görmeyen insanlara terörizmin cazibesini azaltacak yaklaşımlar kullanılmalıdır.²⁰

Yerel terörist faaliyetlerin engellenmesi için ortaya konulan çabaların yanı sıra, bölgesel anlamda Malezya, ASEAN'ın teröristlere karşı daha aktif rol oynamasını ve bölgede ABD liderliğinde olası bir savaşın çıkmasının önlenmesi çabasını göstermesini desteklemektedir. 2001 yılı sonunda Malezyalı bir ordu mensubu bu konuda şunları söylemiştir. "ABD askerleriyle ortak tatbikatlar düzenliyoruz ancak Malezya topraklarında ABD askerlerinin kalıcı olmaları tamamen gündem dışıdır ve bu tür bir durum bizim politikamızla ters düşmektedir."²¹

2002 yılında Tayland'da yapılan ASEAN Dışişleri Bakanları Toplan-

tısı'nda terörizme odaklanılmış ve Güney Asya'nın teröristler için bir kurtarılmış bölge olduğu imajının dağıtılması gerektiği ifade edilmiştir. Malezya Dışişleri Bakanı, ASEAN ülkelerinin teröre karşı mücadelede hedef değil, ortaklar olarak görülmesi gerektiğini vurgulamıştır. Filipinler, Endonezya ve Malezya bu doğrultuda istihbarat paylaşımı, soruşturma yöntemlerinin uyumlaştırılması, sınır dışı edilmeler ve şüphelilerin yakalanmasına ilişkin kapasitelerinin artırılması konusunda bir antlaşma taslağı hazırlamışlar ancak bu antlaşma imzalanmamış ve sadece teröre karşı savaşta "yeni bir dönem" başladığı ilan edilmiştir.²²

Malezya, ayrıca APEC çerçevesi altında terörizme karşı mücadeleye de katılmaktadır. Bu bağlamda APEC, üyeleri arasında bilgi toplama ve onları dağıtma mekanizmaları kurmuştur. Bu mekanizmaların en önemlisi APEC Anti-Terörizm Görev Gücü'dür. Bu yapı şu amaçlarla kurulmuştur:

- Liderlerin Teröre Karşı Savaş Bilirisi'nin uygulanmasını koordine etmek
- Ülke ekonomilerini anti-terör faaliyetlerinin gerektirdikleri açılarından değerlendirmek
- Bölgesel ve karşılıklı kapasite geliştirme ve teknik yardım programlarını uluslararası finans kuruluşlarına kapsamlı bir biçimde danışarak koordine etmek
- Diğer uluslararası kuruluşlarla işbirliğinde bulunmak
- APEC'in çalışma grupları ve komiteleri arasında, anti terör konularında işbirliğini sağlamak

APEC ekonomileri arasında bilgi alışverişini gerçekleştirmek için 2003'ün Şubat ayında APEC üst düzey yöneticileri bir Anti-terör Eylem Planı (CTAP) hazırlamışlardır. Bu eylem planı, her ülkenin önüne ticari ve ekonomik faaliyetlerle ilgili çeşitli hedefler koymaktadır. Bunlar arasında, kargo güvenliğinden uluslararası havacılığın güvenliğinin sağlanmasına, teröristlerin finans kaynaklarının kurutulmasından siber güvenliğinin arttırılmasına kadar çeşitli hedefler belirlenmiştir.²³ APEC'in tüm üyeleri bu eylem planını

tamamlamışlardır.

Malezya'nın terörizme karşı mücadeledeki bu kararlılığı, ABD tarafından 2002 yılında önerilen bölgesel anti-terör merkezine evsahipliği yapması, bu durumu açıkça gözler önüne sermektedir. Bu merkezin kuruluş teklifi sadece terörizme karşı savaşta istihbarat değişimi ve ortak eğitim projelerini kapsamaktaydı. 2003 yılında kurulan Güney Asya Bölgesel Anti-Terörizm Merkezi (SEARCT) bugüne kadar ABD, Britanya, Japonya, Avustralya, AB Komisyonu, Kanada ve Almanya ile ortaklaşa çeşitli seminerler ve eğitimler düzenlemiştir. Seminer konuları arasında terörist organizasyonların yasaklanması, felaket senaryoları yönetimi, kimyasal terörizmin engellenmesi veya kriz durumu yönetimi, Güney Asya bölgesindeki terörist faaliyetlerin finansal kaynakları ve belge inceleme gibi başlıklar yer almıştır.

Serbest bir ekonomi olan Malezya ekonomisi var olan siber terörizm tehdidi altındadır. Bu durum Malezya'nın söz konusu sorunla mücadelede öncü olmasına yardımcı olmuştur. Yakın zamanda başbakan, ABD ziyareti esnasında Malezya'nın siber terörizme karşı uluslararası bir merkez kuracağını ve bu merkezin ulusal ekonomilere ve ticari sistemlere karşı yapılan yüksek teknoloji saldırılarına karşı acil çözüm sağlayacağını belirtmiştir. Bu merkez, hem devlet hem de özel sektör tarafından finanse edilecektir.²⁴ Siber Terörizme Karşı Uluslararası Çoktarafli Ortaklık (IMPACT) Projesine katılan isimler arasında ABD'den Symantec Corp., Japonya'dan Micro, ve Rusya'dan Kaspersky Lab bulunmaktadır.

Kitle İmha Silahları (KİS)

Malezya, KİS'lerin yayılmasının, bölgesel ve uluslararası barış için en büyük tehditlerden biri olduğu inancına sahiptir. Şu an için kırk bir ülkede var olan KİS'lerin yanı sıra ayrıca teröristlerin ve sorumsuz devletlerin bu tip silahlara sahip olma arzusu, bu tehlikeden her ülkenin zarar görme ihtimalini artırmaktadır.²⁵ Malezya, kendi bölgesinin KİS'lerden diğer bölgelere oranla daha temiz olmasından son derece memnundur. Fakat eğer bazı ülkelerin bu tip silahları edinme

arzularını görmezden gelip buna karşı mücadele edilmezse, yakın çevremizdeki ülkelerin de böyle bir yola başvurması riskiyle karşı karşıya kalabiliriz. Bu aynı zamanda teröristler için de geçerli bir durumdur. Bali'de yaşanan bombalama olayları, KİS'lerin teröristlerin eline geçmesini engellemiz konusundaki kararlılığımızın daha da güçlenmesine neden olmuştur.

Malezya'nın KİS'in yasaklanması konusundaki kararlılığı sadece insani sebeplerden değil aynı zamanda ABD'nin müdaleci siyasetinin meşruluk zeminini azaltma amacından da kaynaklanmaktadır. Bilindiği gibi ABD ulusal güvenlik stratejisi KİS'i ulusal güvenliğe karşı yöneltilmiş en büyük tehditlerden biri olarak görmekte ve bu tehditin ortadan kaldırılmasında eskiye oranla yeni bir mücadele yöntemini benimsemektedir. Bu yeni yöntemi eskisinden ayıran en önemli özellik " ...saldırgan devletin rejiminin askeri müdahale ile devrilmesidir."²⁶

BM zirvesinin KİS yayılmasının engellenmesi konusunda anlamlı sonuçlar vermemesine rağmen Malezya ve Avustralya liderliğinde benzer fikirli ülkeler bu sorunun çözümünde uluslararası antlaşmalara bağlı kalınması konusunda karardır. Bu bağlamda Vanuatu'nun nükleer denemeleri yasaklayan kapsamlı antlaşmaya attığı imza bu antlaşmanın yürürlüğe girmesine bir adım daha yaklaşılmasına yardımcı olmuştur.

Nükleer Silahların Yayılması

Malezya, mevcut nükleer güçlerin hala nükleer caydırıcılık doktrinine bağlı kalmaları ve diğer devletlerin böyle bir statüye yükselmelerini yer yer teşvik etmeleri nedeniyle nükleer silahsızlanma konusunda yakın gelecekte herhangi somut bir adımın atılmayacağı görüşündedir. Nükleer güçler bu konuda çok taraflı bir platform yerine kendi aralarındaki müzakerelerin en iyi yöntem olduğunu söyleye dursunlar, bu platformda da nükleer silahsızlanma konusunda olumlu bir gelişme kaydedilememiştir. Eğer somut ve müşterek adımlar atılmazsa, yürürlükte olan nükleer silahsızlanma ve Nükleer Silahların

Yayılmamasının Önlenmesi (NPT) rejimleri içi boş araçlar haline gelecektir. 2000 yılında NPT Konferansı'ndan somut bir sonuç çıkmaması, nükleer güçler ve bu güçlerin müttefikleri ile nükleer kulübe üye olmayan ve nükleer silahsızlanma taraftarı olan ülkeler arasındaki büyük görüş ayrılıklarının bir sonucu olmuştur. Önceki yıllarda olduğu gibi Malezya, bu konferansta nükleer kulüp üyesi ülkelere, NPT'den doğan yükümlülüklerini hatırlatmış ve onları biran önce bu konuda daha duyarlı olmaya davet etmiştir. Benzer biçimde 2005 yılında yapılan gözden geçirme konferansında Dışişleri Bakanı Hamid Abla, NPT rejiminin güncel odağında sadece nükleer silahların yayılmasının önlenmesi olduğu, bu rejimin diğer amaçlar olan silahsızlanma ve barışçıl amaçlarla nükleer enerji kullanımının geri plana itildiğini vurgulamıştır. Abla, nükleer kulüp üyelerinin, nükleer caydırıcılık doktrinine yaptıkları vurguyu eleştirmiş ve biran önce bu doktrinden ve nükleer silahların kullanımından vazgeçmeleri çağrısında bulunmuştur.²⁷ Bu bağlamda Malezya, barışçıl amaçlarla nükleer teknoloji kullanımında, NPT rejimine üye olan ülkelerin bu amaçlarını gerçekleştirirken hiçbir engelle karşılaşmamaları gerektiğini vurgulamakta, ayrıca bu rejime üye olmayan ülkelere, nükleer silah sahibi ve nükleer enerji üreten ülkelere hiçbir şekilde teknoloji transferi yapılmaması gerektiğini belirtmektedir. Günümüzde İran'la ilgili nükleer enerji konusunda yaşanan sorunlar, NPT rejiminin düzgün uygulanmamasının bir sonucudur. Scilla Elworthy'nin belirttiği gibi ABD ve Britanya'nın nükleer silahlar konusundaki tutumları "bizim daha fazla nükleer silah geliştirmemiz uygun fakat sizin herhangi birine sahip olmanız uygun değil"²⁸ şeklindedir. Bu yaklaşımın ahlaki olarak savunulamaz olduğu tüm dünyadaki insanların gözünde aşikârdır. Bu sorunun olası çözümlerinden biri, Britanya'nın ve ABD'nin elinde bulunan nükleer silah kapasitelerinin bazılarını yenilemekten vazgeçmeleri ve bu sayede de İran yönetiminin nükleer planlarından vazgeçmesi için meşru bir zemin oluşturulmasıdır. İki nükleer gücün ulusal güvenliklerini tehlikeye atmayacak bu türden bir yaklaşım, Rusya'yı

da yaşanan nükleer silah filosunu hizmet dışı bırakmak ve önemli bir masraftan kurtulmak konusunda teşvik edebilir. Bu adımlar ve İran ile yapılacak bir antlaşma krizi çözebilecekken, ABD'nin kendi Ulusal Güvenlik Stratejisi çerçevesinde İran'a yapacağı askeri bir müdahale, İran'ın elindeki tüm imkânları nükleer silah geliştirmeye adanması sonucunu da doğurabilir. Bu durumda siyasi olgunluk, krizin bir felakete dönüşmesini önlemede çok önemlidir. Malezya'ya göre Tahran, Washington, Londra ve Brüksel'deki yöneticiler sahip oldukları ileri görüşlülüklerini sonuna kadar kullanmalıdırlar. Ayrıca krizin çözümü sadece diplomatlara bırakılacak bir iş değildir. Sivil diplomasi de biran önce devreye girmeli ve toplumlar arasında fazlasıyla ihtiyaç duyulan köprüler ivedilikle kurulmalıdır.

Büyük Ortadoğu İnisiyatifi

Bu inisiyatifin amacı, bölgede siyasi reformların teşvik edilmesidir. ABD'deki siyasi ve akademik çevrelerde savunulan bu uzun dönemli strateji, her bir Orta Doğu ülkesine daha aktif siyasi reformlara başlaması için baskı yapmak ve sonunda demokrasiye geçişi sağlamak amacı taşır. Bu inisiyatifin savunucuları, Orta Doğu insanının demokratik ve siyasi hayata katılımının sağlanabileceği oranda aşırı akımların önlenilebileceği ve otoriter Arap rejimlerini destekleye gelmiş ABD'ye karşı oluşan olumsuz duyguların ortadan kalkacağını belirtirler. İnisiyatif, diplomatik ve diğer yollardan bölge ülkelerine sivil toplumun gelişimini telkin etmek, bölge ülkelerinin ekonomilerini rekabete açmak ve Körfez Monarşilerinin rantiyeci ekonomilerini pazar ekonomilerine çevirmek amaçlarını taşır.²⁹ Fakat bu tip bir yaklaşımın bölge ülkeleri tarafından tepkiyle karşılanması muhtemeldir. Diğer taraftan bölge ülkeleri Körfez Monarşileri dahil zaten danışma meclisleri gibi çeşitli inisiyatiflerle demokratikleşme adımları atmaktadırlar.³⁰ Ayrıca ABD'nin Saddam'ı devirdikten sonra Irak'taki ulusun yeniden yapılanma süreci, etnik ve dini bölünmeler sonucunda yaşanan acı gelişmeler, bu ülkeler tarafından kaygıyla izlenmektedir. Bu nedenle, bölge ülkeleri tam demokratikleşmenin Cezayir'de ol-

duğu gibi geri tepebileceği ve radikal grupların anayasal yollardan iktidara gelebileceği endişesini taşımaktadır. Kısaca demokratikleşme, bu ülkeler için uzun dönemli ihtiyatlı ve ayrıntılı planlama anlamına gelmektedir.

Artık Washington, Londra veya Avrupa'nın diğer başkentleri demokratikleşmenin dışardan ithal edilemeyeceğini anlamalıdır. **D e m o k r a s i**; tarihi, siyasi ve kültürel alanların oluşturduğu yerel modeller tarafından yerleştirilmeli ve geliştirilmelidir. Irak ve Afganistan'dan anlaşıldığı gibi Büyük Ortadoğu İnisiyatifi arzulan sonuçları doğurmayacaktır. Bu inisiyatifin yarattığı coşkunun ardında yatan gerçek amaç, müdahale ve emperyalizmdir. Buna rağmen bölgedeki sözde modernleştiriciler, Batılı birçok uzman ve danışmanın bu gerçek gündemi anlayamaması ve bölge insanına, bölgenin kültürü, medeniyeti ve ruhaniliğini ile uyum içinde olmayan böyle bir mühendislik projesini empoze etmeye çalışması büyük bir trajedidir.

Demokratikleşme ve Siyasi Katılım

Malezya demokrasisi ulusal ve uluslararası düzeyde tartışma konusu olmaya devam etmektedir. Birçok gözlemci Malezya'yı karma bir rejim olarak değerlendirir. Diğer bir deyişle, ne demokratik ne de otoriter olan yarı-demokratik bir rejim.³¹ Malezya anayasal bir monarşidir ve federal bir yapıya sahiptir fakat bu yapı yüksek oranda merkezi sistem özellikleri taşımaktadır ve parlamento gibi modern demokrasinin temel araçlarına sahiptir. Seçimler ise düzenli olarak yapılmış, genel olarak şeffaf ve meşru olmuştur. Fakat anayasanın çok güçlü bir yürütme organına izin vermesi ve birçok kısıtlayıcı önlem içermesi demokrasi açısından sorun yaratmaktadır. Komünist isyancılarla mücadele için çıkartılan Acil Durum Düzenlemeleri, (ISA) hükümete süresiz gözaltı yetkisi vermektedir.

Bağımsızlık yılı olan 1957 ve 1969 yılları arası dönem, Malezya için liberal demokrasi ve bazı sömürge kurumlarının devam ettiği dönem olarak görülebilir. Mahattir'in iktidara gelme-

sinden sonra bu deneyim yerini kademeli olarak modifiye edilmiş otoriterliğe bırakmıştır. 1990 yılında demokrasi, ülkenin istikrarı, güvenliği, birliği ve ekonomik büyümesi için çalışan seçilmiş büyük yetkilere sahip hükümet ile beraber yaşamaya çalışan bir şekil almıştır. Mahattir'in otoriter anlayışla kalkınma vizyonu, zaman içinde Malezya toplumunun desteğini kazanmıştır. Kaplan'ın belirttiği gibi "melez rejimler ne kadar otoriter olsalar da vatandaşlarına güvenlik sağladıkları ve ekonomik büyümeyi sürdürdükleri sürece meşru olarak adlandırılabilirler."³² Malezya; demokrasi, iyi yönetim ve şeffaflık konularındaki eksiklikleri nedeniyle hem içerde hem dışarda eleştirilere maruz kalmıştır. Malezya'nın kişisel özgürlükler ve kamu yaşamı ile ilgili uyguladığı kısıtlamalar ise hükümetler tarafından üç nedenle meşurlaştırılmıştır. Bunlar; toplumsal meselelerin kontrol dışı tartışılmasının sosyal istikrara zarar vermesi ihtimali, yaşam standartlarını yükseltmenin, demokratikleşmeden daha önce gelmesi ve Batı demokrasisinin Malezya'nın tarihi ile kültürel şartlarına uyarlanması gerekliliği. Özellikle Acil Durum Düzenlemeleri, (ISA) muhalifler tarafından kendilerini susturmak için keyfi olarak kullanılan bir araç gibi görülmüştür. Hükümet ise bu düzenlemelerin gerekli olduğunu savunmuştur. Zaman zaman ISA'nın yeniden gözden geçirilebileceği, hükümet tarafından dile getirilse de 11 Eylül sonrası uluslararası toplumun bu konudaki eleştirileri geri plana atıldığından, bu konu gündem dışı gibi görünmektedir. Ayrıca 11 Eylül sonrası yerel teröristlere karşı yapılan operasyonların da ISA çerçevesinde yapılması ve hükümetin bu operasyonların ülkeyi bir felaketten kurtardığı görüşü, ISA hakkındaki eleştirilerin zayıflamasıyla sonuçlanmıştır.

Badawi hükümetinin, ISA ve sınırlı demokrasi konusunda tavrını değiştirmesi beklenmemelidir. Sonuçta 11 Eylül sonrası yapılan operasyonların ardındaki isim, o dönem İçişleri Bakanı olan Badawi olmuştur. Fakat hızla küreselleşen dünya ve daha fazla demokrasi çağrıları, zaman içinde Badawi hükümetinin reform çağrılarını kulak vermesi ile sonuçlanabilir. Aslında Ba-

dawi de kendisinin iyi yönetim ve şeffaflık konularına çok önem verdiğini sık sık tekrarlamaktadır. Bağımsız yargı, daha güvenilir bir kamu hizmeti, rüşvet ve israfla mücadele konusunda atılan çeşitli adımlar vardır. Yakın zamanda ISA'nın gözaltındaki insanların yaşam koşulları ve ziyaret rejimi ile ilgili iyileştirmelerde bulunması beklenebilir. Fakat ülke büyük ihtimalle kısıtlı demokrasi ve otoriter kimliğini korumaya devam edecektir.

İnsan Hakları

İnsan hakları konusu Malezya'nın en fazla eleştiri aldığı konulardan biridir. 2005 tarihli rapora göre, her ne kadar Badawi hükümeti bazı insan hakları ihlali vakalarının üzerine gitmiş olsa da insan haklarının önündeki engeller devam etmektedir. Özellikle ISA'nın varlığı, insan hakları ihlallerinin devam etmesinin en önemli sebebidir. Batılı ve Amerikan standartlarındaki haklara dayalı kanuni sistemlerin çok uzağında kalınmasına rağmen, Malezya'da ve bölge ülkelerinde sivil toplumun gelişmesi ve çeşitli fikirlerin sansür ve devlet baskısı olmadan özgürce ifade edilmesi konusunda çeşitli gelişmeler yaşanmaktadır. İnsanlar, hak ve özgürlük kavramlarını daha fazla sahiplenmekte, hükümetler de bu sahiplenme hak ve özgürlük taleplerini daha fazla dikkate almaktadırlar. Bölge insanları ve hükümetleri arasında görülen bu eğilim ne yazık ki ulusal seviyede kalmakta ve bölgesel bir çabaya dönüşmemektedir.

Örneğin ASEAN platformu, insan hakları konusunda somut birşey üretmemiştir. ASEAN üyesi ülkelerden de böyle bir talep gelmemektedir. ASEAN platformunda, komşu ülkelerdeki insan hakları ihlallerine dikkat çeken reform çağrılarının yok denecek kadar az olması, içişlerine müdahale etmeme prensibi, ulusal sorunların önceliği veya üyelerin komşularını eleştirirken kendi insan hakları karneleri nedeniyle ikiyüzlü duruma düşme korkusundan kaynaklanmaktadır. ASEAN İnsan Hakları Çalışma Grubu'nun bölgesel insan hakları mekanizması kurma çabalarına rağmen, bu aşamada bunun gerçekleşme ihtimalinin düşük olduğu söylenebilir. Kam-

boçya, Vietnam, Laos, Myanmar ve Brunei, insan hakları konusunda herhangi bir çağrıyı dikkate almaya hazır değilken, Singapur, Malezya, Tayland ve Endonezya ise reform konusunda hızı kendileri belirleme eğilimindeyken bölgesel mekanizmaların oluşma ihtimali düşüktür.³³ ASEAN'ın insan hakları konusunda uzun süren içişlerine müdahale etmeme prensibinin getirdiği sessizlikten sonra Myanmar'a yakın zamanda gösterdiği tepki, insan hakları ihlallerine karşı daha organize bir tepkiye doğru atılan bir adım olarak alınmamalıdır. Bu noktada insan haklarının gelişimi konusunda her ülkenin kendi inisiyatifine bırakmak ve bölgesel platformlar aracılığı ile ülkeleri çeşitli değişikliklere zorlamamak en uygun strateji olarak görülmelidir.

Malezya ve Türkiye İlişkileri

Malezya-Türkiye ilişkilerinin ekonomik, siyasi ve kültürel gereksinimler bağlamında üç farklı ayak üzerinden geliştiği gözlemlenebilir. İKÖ'nün kurulması, Malezya-Türkiye ilişkilerinin resmi olarak başlamasında bir yapıtaşdır. Buna rağmen Malezya'nın içişleri ile ilgili stratejik hedefleri gerçekleştirme çabası, Malezya-Türkiye ilişkilerini diğer konular gibi geri plana itmiştir. Bu ilişkinin yeniden canlılık kazanması İKÖ, Güney-Güney diyalogu, Bağlantısızlar Hareketi ve D-8 çerçevesinde olmuştur. Mahattir'in başlattığı dış politikada aktivizm çağı kazan-kazan stratejileri üzerine kuruluydu. Türkiye'nin AB'ye ve Büyük Orta Doğu bölgesine köprü konumu, bu aktivizm çağında Malezya'nın dış politika stratejilerinde önemli bir yer tutmaya başlamıştır. Soğuk Savaş sonrasında Avrasya'ya yönelen Türk dış politikası da Mahattir'in kazan-kazan stratejisi ve dış politikası için önem kazanmıştır.

Turgut Özal ve Mahattir Muhamad'ın Al-Afgani'nin felsefesine olan ilgileri Malezya-Türkiye yakınlaşmasında ayrıca önemli bir rol oynamıştır. AlAfgani'ye göre İslam dünyası iyi niyetli despotlar sayesinde güçlü hükümetler kurabilir ve sömürgeci Avrupalı güçlerin baskılarıyla daha etkin mücadele edebilirdi.³⁴ Her iki lider de Müslüman dünyada günlük sorunların

baskısından sıyrılıp, stratejik siyasi bir vizyon geliştirmekte başarılı olmuştur. Bu iki liderin mirası sayesinde bugün Türkiye ve Malezya belki de Müslüman dünya içinde ekonomi ve siyaset anlamında en başarılı iki devlet olarak görülebilir. Bugün birçokları, sadece bu iki ülkeyi örnek almaya değer "İslami Modeller" olarak görmektedir. Her iki ülkenin birbiri için öneminin büyük olması bu ilişkinin bir ülkenin stratejik çıkarları tarafından yönlendirilmesini engellemektedir.

Özal'ı takip eden dönemde en fazla etki yapan lider ise Necmettin Erbakan olmuştur. 1996'da çıktığı on günlük Asya ziyaretinde Erbakan, Türk dış politikası için o güne kadar görülmemiş bir açılım gerçekleştirmiş ve Türkiye'nin kapılarını Doğu'ya açmıştır. İslam'ın gücüne dayanan Erbakan stratejisi, Endonezya ve Malezya'yı da içine katarak Asya Pasifik çemberindeki gelişen pazarlarda Türkiye'nin etkili olmasını sağlamaya çalışmıştır. Mahattir Muhomad ise Erbakan'ın açılımına Malezya'nın "Vizyon 2020" projesiyle destek vermiş ve iki ülke arasında ekonomik, siyasi, askeri ve kültürel işbirliğinin artırılması konusunda mutabakata varılmıştır. Daha fazlası bu stratejilerde çok taraflılığın gücünden faydalanmak ve Türkiye'nin Müslüman ülkelerle ilişkilerini geliştirmek için Erbakan'ın fikri olan ve Türkiye, İran, Endonezya, Malezya, Nijerya, Pakistan ve Bangladeş'i kapsayan sekizler grubu yani D-8 kurulmuştur. Bu örgüt Malezya-Türkiye ilişkilerinde yeni bir yapıtaş olarak görülebilir.

Malezya Türkiye ilişkilerinde bazı rahatsız edici gelişmeler olsa dahi bu ilişkiler derinleşerek güçlenmeye devam edecektir. Rahatsızlık veren gelişmelerden kısaca bahsetmek gerekirse, bunlardan biri Türkiye-İsrail arasındaki askeri işbirliğidir. Böyle bir işbirliğinin Türkiye'ye askeri teknoloji anlamında kazandırdıkları yadsınmaz fakat bu işbirliğinin maliyeti, Türkiye'nin Arap ve İslam ülkeleri ile olan ilişkilerinde görülmektedir. Örneğin 1997 İKÖ Tahran Zirvesi'nde üyeler, bu ilişkiden olan hoşnutsuzluklarını açıkça belirtmişlerdir. Bir diğer sorun ABD'nin Afganistan operasyonuna Türkiye'nin üstler ve hava sahası kul-

lanım ve Taliban karşıtı güçlerin eğitimi konusunda verdiği destektir. Mahattir Mohamed, ABD'nin Afganistan operasyonunu şiddetle eleştirmiş ve operasyonun terörizmle mücadelede etkili olamayacağını savunmuştur. Tüm bunlara rağmen uluslararası güç dengeleri ve ortam Türkiye'ye karşı olan hoşnutsuzluğun, Araplar arasında ciddi bir Türk karşıtlığına dönüşmediği söylenebilir. Malezya bu konularda Türkiye'yi eleştirse de ikili ilişkilerin sağlıklı gelişmesi için gerekli adımları atmaya devam etmektedir. Ayrıca Türk-İsrail işbirliği ilginç şekilde Araplar arasında olan soğukluklardan bazılarının değişmesine ve Arap-İran ilişkilerinin gelişmesine katkıda bulunmuştur. Bugün Malezya-Türkiye ilişkilerini güçlü tutan faktör, Türkiye'nin mevcut dış politika anlayışındır. Ahmet Davutoğlu'nun formüle ettiği ve bugün AKP hükümeti'nin dış politika konularındaki danışmanı olarak hayata geçirmeye çalıştığı stratejiye göre, Türkiye ancak çevresindeki stratejik derinliği harekete geçirirse Müslüman ülkelerle daha sağlıklı ilişkiler kurabilir. Bu anlamda İsrail ile kurulan işbirliği Müslüman ülkelerle özellikle Suriye ve İran'la kurulacak yakın ilişkilerle dengelenip stratejik derinliğe ulaşılabilir.

Malezya ve Türkiye'nin Ticaret ve Yatırım Bilânçosu

Malezya-Türkiye ilişkilerini güçlü kılan bir diğer alan ekonomidir. Bu bağlamda Malezya, Türkiye'nin son dönemdeki ekonomik başarılarından gayet memnundur. Bunlar arasında, dünyanın en büyük 17. ekonomisi olmak, 190 milyar USD ticaret hacmine ulaşmak, 2005 yılında 22 milyon turist ağırlamak, sabit dış sermaye yatırımlarında yaşanan patlama ve son dört yılda % 30'dan fazla ekonomik büyüme gösterilebilir.

Malezya-Türkiye ekonomik işbirliği ve ilişkileri, Malezya-Türkiye Ortak Ticaret ve Ekonomi Komitesi (JETC) tarafından düzenlenmektedir. Bu hükümetler arası platform, ekonomik, ticari ve yatırım ilişkilerinde yaşanan gelişmeleri takip etmek için kurulmuştur. Platform, ayrıca özel girişimcilere her iki ülkede yatırım olanakları hakkında vizyon ve yönlendirme sağla-

maktadır. Platform, ilk toplantısını 1995 yılında yapmıştır. Daha etkin çalışabilmesi ve iki ülke arasında ticaret ve yatırım hacminin artırılması için daha sık toplanması gerekmektedir. 1995'teki ilk toplantıdan sonra geçen on yıllık dönemde, iki ülke arasındaki ticaret hacmi 230 milyon USD'den 603,3 milyon USD'ye yükselmiştir. Bu hacmin 532,7 milyon USD'si Malezya'nın, geri kalanı ise Türkiye'nin ihracatından oluşmaktadır.³⁵

Malezya – Türkiye Ticareti	2003	2004	2005
Toplam Ticaret	359,5	453,3	603,6
Toplam Ticaret Payı (Malezya) %	0,2	0,2	0,2
İhracat (Malezya'dan Türkiye'ye)	318,3	397,8	532,7
Toplam İhracat Payı %	0,3	0,3	0,4
İthalat (Türkiye'den Malezya'ya)	41,2	55,5	70,9
Toplam İthalat Payı (Malezya) %	0,1	0,1	0,1
Ticaret Dengesi (Malezya Lehine)	277,1	342,3	461

Rakamlar USD milyondur. 1 USD: 3.80 RM

Kaynak: MATRADE

- 1980–2005 yılları arasında toplam 16,9 milyon USD'lik sermayeli altı imalat sektörü projesi devreye girmiştir.
- İmalat sanayindeki yatırım alanları:
- Tekstil ve Hazır Giyim,
- İşlenmiş Yiyecek,
- Elektrik ve Elektronik Ürünler,
- Plastik İmalatı,
- Mobilya ve Aksesuar,
- Basit Metal Eşyalar
- Malezya'da faaliyet gösteren belli başlı Türk şirketleri:
- Sedatti Furniture and Interior Sdn. Bhd. Mobilya ve döşeme kumaş üreticisi
- Ainos Industries Sdn. Bhd. Galvanize demir levha üreticisi

Türkiye'deki Malezya Yatırımları

Ankara'daki Malezya Büyükelçiliği'ne göre, Türkiye'de on adet Malezya-Türk ortak yatırımı bulunmaktadır. Malezyalı yatırımcıların çoğu genelde bireysel girişimciler-

dir. Yatırımlar şu kalemlerde gerçekleşmiştir

- Madencilik
- Ulaşım ve iletişim malzemeleri için depolama hizmetleri
- Toptan perakende demir çelik, araba yedek parça ve genel mallar
- Tekstil imalatı
- Emlak
- Eğitim hizmetleri

Karşılıklı Ticarete Potansiyel Sahibi Kalemler

- Kereste ürünleri-kontraplak, parke, panel, kapı, MDF/HDF
- PC, yedek parça ve aksesuarları
- Kauçuk ve kauçuk ürünleri
- Kimyasallar ve kimyasal ürünler
- Otomobil ve yedek parça
- İletişim araçları
- Makine teçhizat
- Demir ve çelik

Ana İhracat Malları (Malezya) 2005	Değer (USD)	Oran %
Tekstil ve Hazır Giysi	167,9	31,5
Hurma Yağı	123	23,8
Elektrik Elektronik Ürünleri	97,2	18,2
Ham Kauçuk	32,3	6,1
Makine, Vasıta ve Parçaları	26,3	4,9
Ana İhracat Malları (Türkiye) 2005		
Tekstil ve Hazır Giysi	13,9	19,6
Kimyasallar ve Kimya Ürünleri	9,6	13,6
Elektrik Elektronik Ürünleri	7,6	10,7
Makine, Vasıta ve Parçaları	7,2	10,1
İşlenmiş Gıda	2,9	4,1

Alan	2005	2004	2003	Toplam (1998-2005)
İmalat Yatırımları	0	0	0,17	6,2

Yukarıda verilen istatistikî bilgilerden çıkarılabilecek sonuç, Türkiye-Malezya ticari ilişkilerinin geliştirilmeye muhtaç olduğudur. Mart 2006'da İstanbul'da yapılan ikinci Malezya-Türkiye Ortak Ekonomik Komisyonu toplantısının gündemine bu konu damgasını vurmuş ve ticaret hacminin artırılması için iki ülkenin temsilcileri bir ortak deklarasyonda bulunmuşlardır. Aslında bu konudaki ilk adım, bizzat bu toplantıda atılmıştır. Malezya resmi heyeti beraberinde yüzden fazla iş adamıyla gelmiştir. Öne çıkan yatırım projeleri arasında Proton şirketinin, Türkiye'de bir serbest bölgede fabrika kurması ve bu fabrikayı Avrupa ve Orta Asya için bir üretim merkezi haline getirmesi vardır. Toplantıda konuşulan bir başka konu ise Malezyalı heyetin, Türkiye'den, hurma yağı ihracatı konusunda Malezya'ya ya İKÖ ya da D-8 tercihli ticaret antlaşmaları çerçevesinde bir rejim uygulanması isteğidir. Malezya, Türkiye'ye en büyük hurma yağı ihracatçılarından (Türkiye'nin toplam ithalatının % 60'ı) ve Türkiye hurma yağında önde gelen reeksport merkezlerinden biridir. Mevcut % 31,2'lik tarife oranları bu ticaretin tam kapasiteyle gerçekleşmesini engellemektedir. Bu durumun düzeltilmesi ve diğer konuların tartışılması üç ay içinde yapılacak 3. JETC toplantısına bırakılmıştır.

Bu ziyarette öne çıkan bir başka ticaret fırsatı ise helal yiyecek sektörü olarak adlandırılan sektördedir. Bu tip ürünlere olan talep, küresel Müslüman cemaatinde artmakta ve bugün, bu pazarın büyüklüğünün 445 milyar USD civarında olduğu hesaplanmaktadır. Bu pazarda Malezya ve Türk işadamları işbirliğine giderek, Türkiye ve Malezya'nın coğrafi konumlarından yararlanarak önemli başarılar elde edebilirler. Malezya her yıl helal yiyecek sektörü için uluslararası bir fuar düzenlemektedir. MIHAS adlı bu fuara her yıl Malezya'dan ve dünyadan yüzlerce şirket katılmaktadır. Mart 2006 toplantısında Malezyalı yetkililer, Türklerin bu fuara daha fazla şirketle katılması konusundaki isteklerini belirtmişlerdir.

İKÖ Ticaret Forumu

- İKÖ Ticaret Forumu Haziran 2005 Malezya toplantılarında

Türkiye'den toplam 6 katılımcı bulunmuştur

- Forum'a Türkiye'den iki konuşmacı katılmıştır
- Bay Tuncer Kayalar- Dış Ticaret Müsteşarı (İKÖ üyeleri arasında yatırım işbirliği oturumunda)
- Bayan Aybala Dağışan-Kültür ve Turizm Bakanlığı adına (İKÖ üyeleri arasında turizm sektöründeki fırsatlar oturumunda)

Ticaretî Tesvik Edici Faaliyetler

- "Türkiye'de Yatırım Fırsatları Semineri" MATRADE tarafından 20 Nisan 2005 tarihinde Kuala Lumpur'da düzenlenmiştir
- Türkiye'ye Ticaret ve Yatırım Misyonu Yatırım ve Ticaret Bakan Yardımcısı başkanlığında 8-10 Mayıs 2005 tarihlerinde Türkiye'yi ziyaret etmiştir.
- Türk Ticaret Misyonu'nun 2005 sonu Malezya ziyaretinde, Kuala Lumpur'da İş Semineri ve Karşılıklı Yatırım Toplantıları düzenlenmiştir.

Gemicilik Hizmetleri

- Malezya Uluslararası Gemicilik Şirketi, (MISC) Mısır Damietta ve İstanbul-İzmir limanları arasında haftalık seferler yapmaktadır.
- MISC, Türkiye'de Barwill Universal Agency tarafından temsil edilmektedir.

Turizm

- Türkiye'den Malezya'ya varışlar

Yıl	Türkiye'den Varışlar	Toplam Varışlara Oranı %
2005	6.673	0,04
2004	6.127	0,04
2003	5.191	0,05

Kaynak Tourism Malaysia

- 2006 yılında Türkiye'den Malezya'ya turistik seyahatleri teşvik eden faaliyetler
- 26-30 Mart 2006 İstanbul ve Ankara'da promosyon faaliyetleri
- Çeşitli Türk acenteleri ve medya organları için düzenlenen Malezya ile tanışma turu

- Türk acentelerine ve tüzel müşterilere "Malezya'nın Ziyaret Edilmesine Yönelik (2007) Tanıtım"
- Malezya Hava Yolları'nın 1989'dan beri İstanbul- Kuala Lumpur arasındaki haftalık iki uçuşunun sürdürülmesi (doluluk oranı % 65-75)
- Turistik ve sosyal amaçlı ziyaretlerde karşılıklı vizesiz giriş uygulaması

Malezya Teknik İşbirliği Programı (MTCP)

Türkiye'den katılım: 1983-2005 arasında tam 152 Türk bürokrat çeşitli

MTCP çalışmalarına katılmıştır. Ele alınan konular arasında

- Verimlilik
- Yatırım
- Kamu Eğitim Merkezi (INTAN) kursları
- Finans
- Hurma yağı işleme
- Su kültürü
- Gümrük prosedürleri ve Malezya Gümrük Akademisi'ndeki (AKMAL) eğitimler

Savunma Alanında İşbirliği

Gelecek yıldan itibaren Malezya ordu mensupları, Ankara'da bulunan Türkiye Barış İçin Ortaklık Eğitim Merkezi'nde eğitim göreceklendir. Türkiye'nin bu konudaki tecrübesi ve eğitim merkezinin faaliyetleri ve bu faaliyetlerin Avrupa ve Asya ülkeleri tarafından tanınması bu kararın alınmasında etkili olmuştur. Bugüne kadar ki bu eğitim faaliyetlerine kırk beşten fazla ülke katılmıştır.

İkili Antlaşmalar

1977 yılından itibaren Malezya ve Türkiye arasında on beşten fazla ikili antlaşma imzalanmıştır. Birçoğu farklı alanda yapılan bu antlaşmalardan öne çıkanlardan bazıları şunlardır:

1. Ekonomik ve Teknik İşbirliği Antlaşması 13. 12. 1977-Ankara
2. Ticaret Antlaşması 13. 12. 1977-Ankara
3. Ekonomik ve Teknik İşbirliği

Ortak Komitesi açılış toplantı tutanaklarının imzalanması 12. 4. 1983-Ankara

4. Uluslararası İslam Üniversitesi'nin Malezya'da kurulmasına ilişkin mutabakat 13. 5. 1983-Kuala Lumpur
5. Hava Taşıma Antlaşması 13.5.1983-Ankara
6. 1983-84 ve 85 yılları için Kültürel Değişim Antlaşması 8. 9. 1983-Kuala Lumpur
7. Deniz Taşımacılığı Antlaşması 8. 9. 1983- Kuala Lumpur
8. Ekonomik ve Teknik İşbirliği Ortak Komitesi ikinci toplantı tutanaklarının imzalanması 15. 5. 1987- Kuala Lumpur
9. 1989- 90- 91 yılları için Kültürel Değişim Antlaşması 20.12.1988- Ankara
10. Ekonomik ve Teknik İşbirliği Ortak Komitesi üçüncü toplantı tutanaklarının imzalanması 9. 6. 1989-Ankara
11. Askeri eğitim ve tatbikat için antlaşma 3. 2. 1993
12. Askeri eğitim ve tatbikat için antlaşmayı yürütme protokolü 3. 2. 1993
13. Çifte Vergilendirmeyi ve Gelir Vergisi Kaçaklarını Önleme Antlaşması 27. 9. 1994-Ankara
14. Yatırımların Karşılıklı Teşviki ve Korunması Antlaşması 25. 2. 1998Ankara
15. Savunma Sanayi İşbirliği Antlaşması 29. 9. 1999-Ankara

Her ne kadar Savunma Sanayi İşbirliği Antlaşması 1999 yılında imzalanmış olsa dahi bu sektördeki işbirliği 7. Malezya Planı'nın altında bulunan silahlı kuvvetleri modernize etme projesi kapsamında başlamıştır. Bu kapsamda Türkiye, Malezya zırhlı birliklerinin oluşturulmasında en iyi tedarik kaynağı olarak belirlenmiştir. 1994 yılında ADNAN adıyla başlayan işbirliği, 1997 ekonomik krizi nedeniyle durma noktasına gelmiş fakat 1999 yılı itibarıyla yeniden canlandırılmıştır. Nihayet Ağustos 2005'te 278.5 milyon USD tutarında bir antlaşma im-

zalanarak 300 adet farklı teçhizatlı 211 ACV aracı Malezya'ya teslim edilmek üzere üretime konmuştur. Bu, Malezya'nın Türkiye'den yapmış olduğu en büyük silah alımı olarak tarihe geçmiştir. Araçların tümü 2004'ün sonuna doğru Malezya'ya teslim edilmiştir.

Sonuç Yerine

İleri ülkeler zenginleşmeye devam ettiği sürece, bu ülkelerin dış politikaları sadece ticaret ve yatırım gibi konularla sınırlı olmayacaktır. Bu politikalar, gerek ikili gerekse çoklu platformlarda artan şekilde çeşitli değerler tarafından yönlendirilecektir. Bu değerler arasında şeffaflık, iyi yönetim, demokrasi, insan hakları gibi kavramlar Batı'da kabul gören biçimlerde, kalkınmakta olan ülkelere empoze edilmeye çalışılacaktır. Farklı tarihsel gelenekler, farklı gelişmişlik seviyelerinin varlığı ve bu konuların tartışılabilirliği eşitlikçi platformların yokluğu görmezden gelinmeye devam edilecektir.

Malezya, özellikle Mahattir Mohamed döneminde Batıyı sürekli egemen devletlerin içişlerine karışmalarından, "ahlaki üstünlük" taslamalarından ve hakları bahane ederek gelişmekte olan ülkeler üzerinde yeni-sömürgecilik politikaları uygulamalarından dolayı eleştirmiştir. Mahattir, Batıyı ahlaki gevşekliğinden, ikiyüzlülüğünden, ülkelerinde olan insan hakları ihlallerini görmezden gelmelerinden ve Bosna'daki vahşete göz yummalarından dolayı tezyif etmiştir. Malezya'nın Batıya karşı süre gelen eleştirisi aslında Batıyla olan ekonomik ilişkileriyle ilişkili ve tutarsız görülebilir. Çoğu zaman bu eleştiriler, Mahattir'in sıra dışı kişiliğine ve Batıya karşı beslediği olumsuz hislerine bağlansa da bu yanlış bir yorumdur ve MDP'nin içinden geçtiği evrimi tamamen gözardı etmektedir.

MDP'nin karşılaştığı sorunlar 1991 yılında ortaya atılan "Vizyon 2020 Projesi"nde Mahattir tarafından ortaya konulmuştur. Uluslararası alanda Malezya, Güney-Güney işbirliğini geliştirme arzusundadır. Sanayisi için yeni pazarlar arayışındaki Malezya, Latin Amerika ve Afrika gibi yakın çevresinin ötesinde aktif bir dış politika izlemektedir. Müslüman bir ülke olarak,

tüm Müslüman devletler arasında karşılıklı dayanışmaya kendini bağlı hissetmektedir. Bu bağlamda Türkiye, daima Müslüman ülkeler arasındaki uçurumları kapatabilecek öncü bir devlet olarak görülmektedir.

Malezya'nın küresel algılayışı kısmen tarih tarafından belirlenmektedir. Geçmişe baktığımızda İslam'ın önce birçok Arap kabilesini biraraya getirip onları, 1300 yıl sürecek büyük İslam medeniyetini kuracak bir halk haline getirdiğini görüyoruz. Fakat son 150 yıldan beri Müslüman Ümmet'in ve Osmanlı İmparatorluğu'nun zirveden aşağıya doğru düştüğünü görüyoruz. Geçtiğimiz yüzyılın sonuna doğru bazı Müslüman ulusların kademeli olarak ekonomilerini geliştirdiklerini ve dünyanın, Müslüman ulusların sahip olduğu doğal ve mineral kaynaklara artan oranda bağımlı hale geldiğini görmekteyiz.

Müslüman Ümmet'in bağımsızlığına rağmen, bugünkü Müslüman Dünya paradokslar ve çelişkiler içerisindedir. Müslüman toplumların, toplam GSMH'si tüm dünya hâsılasının ancak %5'ini oluşturmaktadır. Bu uluslar arasındaki ticaret ise küresel ticaretin sadece %6'sına karşılık gelmektedir. Müslümanların çoğu yoksulluktan kıvrılırken, az sayıda Müslüman ise bolluk içinde yaşamaktadır. 64 düşük gelirli ülkeden neredeyse yarısı Müslüman ülkelerdir ve bu ülkelerin 854 milyonluk toplam nüfusu, tüm Müslüman nüfusun %67'sine karşılık gelmektedir. 600 milyonluk nüfusun önemli bir bölümü Müslüman olan Sahra altı Afrika'da toplam nüfusun %90'ı satın alma gücü paritesine göre günde 2 USD'den az gelirle yaşamaktadır. Milyonlarca Müslüman çocuk kötü şartlar altında beslenmektedir. Müslüman milletler yüksek oranda işsizlik ve düşük okur-yazar oranlarına sahiptirler. Örneğin okumayazma bilmeyenlerin toplam nüfusa oranı Afganistan'da %65 civarındadır. İşte bahsedilen tüm bu sorunlar, Malezya ve Türkiye'nin çözmesi gereken öncelikli sorunlar olmalıdır. Makalede bahsedilen tüm girişimler, Müslüman Ümmet'in yoksulluğunu ve açlığını, maruz kaldığı adaletsizliği ve güvenlik eksikliğini gidermede yeni bir Davos, G-8, yani bol tavsiye az icraat şeklini

almamalıdır.

Malezya, Müslüman Ümmet'in paradokslarının ve aşıkâr çelişkilerinin çözümünün Türkiye ile işbirliği sonucu mümkün olacağı umudunu samimi olarak taşımaktadır. Bu süreçte Türkiye ve Malezya, Müslüman dünyaya demokrasilerin birbirleriyle savaşmadığı teorisine dayanarak bu yönetim tarzının iyi yanlarını gösterebilir. Washington'dan yükselen seslere bakılırsa, Malezya-Türkiye ilişkileri doğru yoldadır. Sabah gazetesi yazarlarından Aslı Aydınbaş'ın katıldığı Türk-Amerikan Konseyi yıllık toplantısında konuştuğu üst düzey bir Amerikan yetkilisinin, Türkiye'nin yeni bir Malezya'ya dönüşmesi olasılığından duyduğu rahatsızlığı okuyucularına aktarmıştır.³⁶ Öyle görünüyor ki; birileri gelişen ve güçlenen Malezya-Türkiye ilişkilerini yakından izlemekte.

Notlar

* National University of Malaysia, Bangi.

- 1 Bkz. http://www.pmo.gov.my/WebNotesApp/PMMain.nsf/hv_PMKiniSemasa-New/01df0d8d2bbc883c48256ec80033e387?OpenDocument&Click= (6 Mayıs, 2006)
- 2 The Star, Friday March 31, 2006
- 3 ibid
- 4 Bruce Russet & Harvey Starr içinde; 198- (4 edition), World Politics-The Menu for Choice, W.H. Freeman & Company: New York .p. 178.
- 5 R.P. Barston, Modern Diplomacy: 2nd edition, London, Longman Inc. 1997, p.33.
- 6 Nair, Shanti (1997). Islam in Malaysian Foreign Policy. London and New York: Routledge. Pg. 6.
- 7 Mohamammed Azhari Karim (Eds.) Malaysian Foreign Policy: Issues and Perspectives, Kuala Lumpur: Institut Tadbiran Awam Negara. Pg 11.
- 8 ibid
- 9 A paper presented at a seminar organized by the Malaysian strategic research centre and Malaysian international affairs forum, 29 September 1993, Kuala Lumpur.
- 10 Johan Saravanamuttu, Iconoclasm and Foreign Policy: The Mahathir Years in Bridget Welsh (ed.), Reflections: The Mahathir Years (Washington, DC: Southeast Asia Studies. Johns Hopkins University-SAIS), pp. 307-317
- 11 Abdul Rahman Embong Paper presented at "5 Malaysian Strategic Outlook Conference 2005", organized by Asian Strategy and Leadership Institute (ASLI) 3 February, 2005. Kuala Lumpur, Malaysia.
- 12 Dr Eric Teo, Council Secretary of the Singapore Institute of International Affairs (SIIA). Radio Singapore International December 19, 2003.
- 13 Bu siyasi projelerin örnekleri için bkz: S. Jayasankaran, "Malaysia-Singapore Ties" in Far Eastern Economic Review March 11, 2004 : "Malaysia Seek Dramatic OIC Reform", interview with Malaysian Foreign Minister in Doha in June 2005 as reported in <http://www.islam-online.net/English/News/2005-06/28/article04.shtml>; ayrıca bkz "Malaysian Foreign Policy in the Era of Globalization" Remarks by the Malaysian Prime Minister at the Conference of Malaysian Heads of Missions at Putrajaya Convention Centre on 5 July, 2004.
- 14 Interview on TV1News, Radio Television Malaysia, Kuala Lumpur, Malaysia. Interview by Hanim Muhili October 23, 2005 <http://www.state.gov/r/us/2005/55932.htm> (visited on 09 may, 2006)
- 15 Is Intra-OIC Trade finally taking off? <http://www.dinarstandard.com/current/intraoic041505.htm> (8 Mayıs 2006)
- 16 Malaysia Signs OIC Protocol on Preferential Tariff by Arab news Mar 29, 2006, 09:52 http://www.halaljournal.com/artman/publish/article_652.shtml (8 Mayıs 2006) 362 Türk-Asya Kongresi
- 17 <http://www.dinarstandard.com/current/intraoic041505.htm> (8 Mayıs 2006)
- 18 Final Communiqué of OIC Summit in Mecca 7-8 December 2005 <http://www.palestine-pmc.com/details.asp?cat=2&id=1208> (12 Mayıs 2006)
- 19 Michael Danby, "The Mahathir Paradox" in the Jerusalem Post Oct 31, 2003 http://www.geocities.com/munichseptember1972/the_mahathir_paradox.htm (07 Mayıs 2006)
- 20 "Islam, Terrorism and Malaysia's Response" By The Honorable Dato Seri Dr. Mahathir Bin Mohamad Prime Minister of Malaysia New York, February 4, 2002 <http://www.asia-society.org/speeches/mahathir.html> (07 Mayıs 2006)
- 21 "The War on Terrorism in Southeast Asia: Searching for Partners, Delimiting Targets"; Strategic Insights, Volume I, Issue 1 (March 2002) <http://www.ccc.nps.navy.mil/si/mar02/eastAsia.asp> (07 Mayıs 2006)
- 22 <http://www.dfa.gov.ph/news/pr/pr2002/feb/pr38.htm> (07 Mayıs 2006)
- 23 <http://www.cicte.oas.org/Docs/MIS-CELANEUS/Aporte%20de%20Asia-Pacific%20Economic%20Cooperation.doc> (Visited on 07 May, 2006)
- 24 'Making Impact' reported in The Star, 7 Mayıs 2006
- 25 Bu liste için bkz. http://www.globalsecurity.org/wmd/world/wmd_state.htm
- 26 <http://www.news.vu/en/news/inter/051025-Practical-action-against-WMD-proliferation.shtml> (09 Mayıs 2006)
- 27 Dışişleri Bakanı Hamid Albar'ın Bağlantısızlar grubu adına 2005 yılı gözden geçirme konferansındaki konuşması, 2 Mayıs 2005.
- 28 Scilla Elwaroth 'If Diplomacy Fail' http://www.opendemocracy.net/democracyiran_war/iran_crisis_3528.jsp (10 Mayıs 2006)
- 29 Tamara Cofman Wittes, 'The New U.S. Proposal for a Greater Middle East Initiative: An Evaluation' <http://www.brookings.edu/views/oped/fellows/wittes20040510.htm> (10 Mayıs 2006)
- 30 Örneğin Suudi Arabistan'ın Arab Charter teklifi. Bu teklif içten reform ve daha fazla siyasi katılımı öngörmektedir. Ayrıntılar için bkz. Michael Dobbs, <http://www.washingtonpost.com/ac2/wp-dyn/A63188-2003Mar8?language=printer>
- 31 William Case, Malaysia: The Semi-Democratic Paradigm Asian Studies Review, 17.1(1993): 75-82.
- 32 Rober D. Kaplan, The Atlantic Monthly, Aralık 1997: Was Democracy Just a Moment?; Vol. 280 No. 6: 55-80.
- 33 Ayrıntı için bkz. Human Rights in Southeast Asia- Does anybody care? http://www.siaa.online.org/tsl_090505#222 (10 Mayıs 2006)
- 34 Amir Taheir 'what to do& what not to do: Right and Wrong in Turkey and Malaysia' <http://www.benadorassociates.com/article/379> (10 Mayıs 2006)
- 35 Bernama Report http://www.kln.gov.my/?m_id=7&vid=121 (10 Mayıs 2006) 36 Anatolian Times, Turkey 30 Mart 2006.

Articles and Abstracts

---

in English

The Tears of Somalia*

By **Recep Tayyip Erdoğan**

Prime minister of the Republic of Turkey

Turkey is redoubling its efforts to end the suffering of the Somali people. The world should follow Somalia is suffering from the most severe drought and famine in the last 60 years, which has already resulted in the deaths of tens of thousands of people and endangers the lives of 750, 000 more Somalis. This crisis tests the notion of civilization and our modern values. It reveals, once again, that it is a basic human obligation to pursue international cooperation and solidarity to provide solace for those suffering from natural and man-made disasters.

It is not realistic to consider Somalia's plight as caused solely by a severe natural disaster. We cannot ignore the fact that, in addition to the drought, the international community's decision to leave Somalia to its own fate is also an underlying factor causing this drama. Twenty years of political and social instability, lawlessness, and chaos have added enormously to the problems in Somalia. The horrifying truck bombing of the Transitional Federal Government's ministerial complex on Oct. 4 is just the latest evidence of this. The international community must not respond to this act of terrorism by retreating from Somalia, but by redoubling its efforts to bring aid to its people.

Nobody with common sense and conscience can remain indifferent to such a drama, wherever on Earth it may be and whichever people have to bear it. Our urgent intervention as responsible members of the international community can contribute to the alleviation of the Somali people's distress. However, the establishment of lasting peace and stability will only be possible through long-term, far-reaching, and coordinated efforts.

Turkey mobilized last month to

help end this suffering. We consider this solidarity a humanitarian obligation toward the people of Somalia, with whom we have deep historical relations. Many of our institutions, NGOs, and people of all ages have made an extraordinary effort to alleviate the suffering of women and children in Somalia. We are proud of the sensitivity and cooperation displayed by the Turkish people during the holy month of Ramadan. In the last month alone, approximately \$280 million worth of donations for Somalia were collected in Turkey. The Turkish people's generosity has served as an example to other donor countries as well as the international community, offering hope for the resolution of the crisis in Somalia.

The Turkish government has also moved decisively to help alleviate this humanitarian crisis. Turkey took the initiative to hold an emergency meeting of the executive committee of the Organization of Islamic Cooperation (OIC) at the ministerial level on Aug. 17. At this meeting, which was attended by the president of Somalia and high-level representatives from 40 member countries of the OIC, \$350 million was committed to help relieve the famine in Somalia, and the participants agreed to increase this amount to half a billion dollars. The Turkish Red Crescent is also standing shoulder to shoulder with international aid organizations and is working to meet the needs of those in all the camps in the Mogadishu region.

Following the emergency meeting of the OIC executive committee, I -- along with a number of Turkish ministers, some members of parliament, bureaucrats, business people, artists, and families -- visited the country on Aug. 19 to tell the people of Somalia that they are not alone. We visited the

camps. We tried to give hope and encourage people who live in very different conditions from ours. We took note of the lack of such a high-level visit from outside of Africa to Somalia for the last 20 years, and informed the international community of this fact.

Turkey has decided to launch a major humanitarian effort to help restore normalcy to Mogadishu. To this end, we are preparing to provide assistance in the fields of health, education, and transportation. We will inaugurate a 400-bed hospital, provide garbage trucks for the streets of Mogadishu, build a waste-disposal facility to burn the accumulated garbage in the streets, pave the road between Mogadishu's airport and the city center, renovate the parliament and other government buildings, dig water wells, and develop organized agricultural and livestock areas. Our embassy, which will be opened in Mogadishu shortly and headed by an ambassador who is experienced in the field of humanitarian aid and familiar to the region, will coordinate these activities.

By supporting the restoration of peace and stability efforts, we will work with the Transitional Federal Government and other institutions in Somalia in order to launch the development process of this shattered country. To this end, we expect all Somali authorities to demonstrate an extraordinary effort in unity, integrity, and harmony.

The success of aid operations is directly linked to the establishment of security. The withdrawal from Mogadishu of armed elements in the al-Shabab organization is clearly a positive development for security in the region. But this is not sufficient. Moving the Somali-related U.N. offices cur-

* Foreign Policy, OCTOBER 10, 2011

rently located in Nairobi to Mogadishu will be a positive step to support this process and one that should be taken without delay.

Neighboring countries such as Ethiopia and Kenya bear a special responsibility regarding the restoration of peace and stability in Somalia. The Intergovernmental Authority on Development and the African Union will also share this responsibility, and Turkey supports them in their tasks. In line with the Djibouti peace process, Somalia's Transitional Federal Government should intensify efforts at reconciliation by maintaining dialogue with all fighting groups and pledge prosperity, brotherhood,

order, and prosperity in return for peace.

The military contribution provided by Uganda and Burundi within the African Union Mission in Somalia (AMISOM) to prevent chaos and terror deserves appreciation. With this opportunity, I would like to issue a call to all neighboring countries, including Eritrea, to increase their existing efforts for the establishment of peace and security in Somalia and to enhance long-term regional stability.

In Turkish culture, it is believed that something good will come out of all bad experiences. In Somalia, too, this disaster can mark the beginning of a new process by focusing internatio-

nal humanitarian efforts and global attention on the plight of the region. However, this situation will only be sustainable if we continue to be sensitive to the needs of the Somali people.

The tears that are now running from Somalia's golden sands into the Indian Ocean must stop. They should be replaced by hopeful voices of a country where people do not lose their lives because of starvation and where they express their eagerness to develop and restore peace and stability. Regardless of which culture we come from or where we live, I am confident that our common heritage as human beings will motivate us to ease the suffering of Somalia

---

The Destabilization Of Syria And The Broader Middle East War*

by Michel Chossudovsky

What is unfolding in Syria is an armed insurrection supported covertly by foreign powers including the US, Turkey and Israel.

Armed insurgents belonging to Islamist organizations have crossed the border from Turkey, Lebanon and Jordan. The US State Department has confirmed that it is supporting the insurgency.

The United States is to expand contacts with Syrians who are counting on a regime change in the country.

This was stated by U.S. State Department official Victoria Nuland. "We started to expand contacts with the Syrians, those who are calling for change, both inside and outside the country," she said.

Nuland also repeated that Barack Obama had previously called on Syrian President Bashar Assad to initiate reforms or to step down from power." (Voice of Russia, June 17, 2011)

The destabilization of Syria and Lebanon as sovereign countries has been on the drawing board of the US-NATO-Israel military alliance for at least ten years.

Action against Syria is part of a "military roadmap", a sequencing of military operations. According to former NATO Commander General Wesley Clark--the Pentagon had clearly identified Iraq, Libya, Syria and Lebanon as target countries of a US-NATO intervention:

"[The] Five-year campaign plan [included]... a total of seven countries, **beginning with Iraq, then Syria, Lebanon, Libya, Iran, Somalia and Sudan**" (Pentagon official quoted by General Wesley Clark)

In "*Winning Modern Wars*" (page 130) General Wesley Clark states the following:

"As I went back through the Pentagon in November 2001, one of the senior military staff officers had time for

a chat. Yes, we were still on track for going against Iraq, he said. But there was more. This was being discussed as part of a five-year campaign plan, he said, and there were a total of seven countries, beginning with **Iraq, then Syria, Lebanon, Libya, Iran, Somalia and Sudan.**

...He said it with reproach--with disbelief, almost--at the breadth of the vision. I moved the conversation away, for this was not something I wanted to hear. And it was not something I wanted to see moving forward, either. ...I left the Pentagon that afternoon deeply concerned."

The objective is to destabilize the Syrian State and implement "regime change" through the covert support of an armed insurgency, integrated by Islamist militia. The reports on civilian deaths are used to provide a pretext and a justification for humanitarian intervention under the principle "Responsibility to Protect".

Media Disinformation

Tacitly acknowledged, the significance of an armed insurrection is casually dismissed by the Western media. If it were to be recognized and analyzed, our understanding of unfolding events would be entirely different.

What is mentioned profusely is that the armed forces and the police are involved in the indiscriminate killing of civilian protesters. Press reports confirm, however, from the outset of the protest movement an exchange of gunfire between armed insurgents and the police, with casualties reported on both sides.

The insurrection started in mid March in the border city of Daraa, which is 10 km from the Jordanian border.

The Daraa "protest movement" on March 18 had all the appearances of a staged event involving, in all likelihood, covert support to Islamic terrorists by Mossad and/or Western intelligence. Government sources point to the role of radical Salafist groups (supported by Israel)

Other reports have pointed to the role of Saudi Arabia in financing the protest movement.

What has unfolded in Daraa in the weeks following the initial violent clashes on 17-18 March, is the confrontation between the police and the armed forces on the one hand and armed units of terrorists and snipers on the other which have infiltrated the protest movement.

....

What is clear from these initial reports is that many of the demonstrators were not demonstrators but terrorists involved in premeditated acts of killing and arson. The title of the Israeli news report summarizes what happened: *Syria: Seven Police Killed, Buildings Torched in Protests*.

(See Michel Chossudovsky, SYRIA: Who is Behind The Protest Movement? Fabricating a Pretext for a US-NATO "Humanitarian Intervention", <http://www.globalresearch.ca/index.php?context=va&aid=24591> Global Research, May 3, 2011)

The Role of Turkey

The center of the insurrection has now shifted to the small border town of Jisr al-Shughour, 10 km from the Turkish border.

Jisr al-Shughour has a population of 44,000 inhabitants. Armed insurgents have crossed the border from Turkey.

Members of the Muslim Brotherhood are reported to have taken up arms in northwest Syria.

There are indications that Turkish military and intelligence are supporting these incursions.

There was no mass civilian protest movement in Jisr al-Shughour. The local population was caught in the crossfire. The fighting between armed rebels and government forces has contributed to triggering a refugee crisis, which is the center of media attention.

Muslim Brotherhood Rebels at Jisr al Shughour Photos AFP June 16, 2011

In contrast, in the nation's capital Damascus, where the mainstay of social movements is located, there have been mass rallies in support rather than in opposition to the government.

President Bashir al Assad is casually compared to presidents Ben Ali of Tunisia and Hosni Mubarak of Egypt. What the mainstream media has failed to mention is that despite the authoritarian nature of the regime, president Al Assad is a popular figure who has widespread support of the Syrian population.

The large rally in Damascus on March 29, "with tens of thousands of supporters" (Reuters) of President Al Assad was barely mentioned. Yet in an unusual twist, the images and video footage of several pro-government events were used by the Western media to convince international public opinion that the President was being confronted by mass *anti-government* rallies.

On June 15, thousands of people rallied over several kilometers on Damascus' main highway in a march holding up a 2.3 km Syrian flag. The rally was acknowledged by the media and

casually dismissed as irrelevant.

AP. Thousands of supporters of Syrian President Bashar Assad carry a 2, 300-metre-long Syrian flag in a demonstration in Damascus on Wednesday.

While the Syrian regime is by no means democratic, the objective of the US-NATO Israel military alliance is not to promote democracy. Quite the opposite. Washington's intent is to eventually install a puppet regime.

The objective through media disinformation is to demonize president Al Assad and more broadly to destabilize Syria as a secular state. The latter objective is implemented through covert support of various Islamist organizations:

Syria is run by an authoritarian oligarchy which has used brute force in dealing with its citizens. The riots in Syria, however, are complex. They cannot be viewed as a straightforward quest for liberty and democracy. There has been an attempt by the U.S. and the E.U. to use the riots in Syria to pressure and intimidate the Syrian leadership. Saudi Arabia, Israel, Jordan, and the March 14 Alliance have all played a role in supporting an armed insurrection.

The violence in Syria has been supported from the outside with a view of taking advantage of the internal tensions... Aside from the violent reaction of the Syrian Army, media lies have been used and bogus footage has been aired. Money and weapons have also been funnelled to elements of the Syrian opposition by the U.S., the E.U....Funding has also been provided to ominous and unpopular foreign-based Syrian opposition figures, while weapons caches were smuggled from Jordan and Lebanon into Syria. (Mahdi Darius Nazemroaya, *America's Next War Theater: Syria and Lebanon?* <http://globalresearch.ca/index.php?context=va&aid=25000>, Global Research, June 10, 2011)

The joint Israel-Turkey military and intelligence agreement

The geopolitics of this process of destabilization are far-reaching. Tur-

key is involved in supporting the rebels.

The Turkish government has sanctioned Syrian opposition groups in exile which support an armed insurgency. Turkey is also pressuring Damascus to conform to Washington's demands for regime change.

Turkey is a member of NATO with a powerful military force. Moreover, Israel and Turkey have a longstanding joint military-intelligence agreement, which is explicitly directed against Syria.

...A 1993 Memorandum of Understanding led to the creation of (Israeli-Turkish) "joint committees" to handle so-called regional threats. Under the terms of the Memorandum, Turkey and Israel agreed **"to cooperate in gathering intelligence on Syria, Iran, and Iraq** and to meet regularly to share assessments pertaining to terrorism and these countries' military capabilities."

Turkey agreed to allow IDF and Israeli security forces to gather electronic intelligence on Syria and Iran from Turkey. In exchange, Israel assisted in the equipping and training of Turkish forces in anti-terror warfare along the Syrian, Iraqi, and Iranian

borders."

...

Already during the Clinton Administration, a triangular military alliance between the US, Israel and Turkey had unfolded. This "triple alliance", which is dominated by the US Joint Chiefs of Staff, integrates and coordinates military command decisions between the three countries pertaining to the broader Middle East. It is based on the close military ties respectively of Israel and Turkey with the US, coupled with a strong bilateral military relationship between Tel Aviv and Ankara. ....

The triple alliance is also coupled with a 2005 NATO-Israeli military cooperation agreement which includes "many areas of common interest, such as the fight against terrorism and joint military exercises. These military cooperation ties with NATO are viewed by the Israeli military as a means to "enhance Israel's deterrence capability regarding potential enemies threatening it, mainly Iran and Syria." (See Michel Chossudovsky, "Triple Alliance": The US, Turkey, Israel and the War on Lebanon, August 6, 2006)

Covert support to armed insurgents out of Turkey or Jordan would

no doubt be coordinated under the joint Israel-Turkey military and intelligence agreement.

Dangerous Crossroads: The Broader Middle East War

Israel and NATO signed a far-reaching military cooperation agreement in 2005. Under this agreement, Israel is considered a de facto member of NATO.

If a military operation were to be launched against Syria, Israel would in all likelihood be involved in military undertakings alongside NATO forces (under the NATO-Israel bilateral agreement). Turkey would also play an active military role.

A military intervention in Syria on fake humanitarian grounds would lead to an escalation of the US-NATO led war over a large area extending from North Africa and the Middle East to Central Asia, from the Eastern Mediterranean to China's Western frontier with Afghanistan and Pakistan.

It would also contribute to a process of political destabilization in Lebanon, Jordan and Palestine. It would also set the stage for a conflict with Iran.

The Futility of Green Capitalism*

by Daniel Tanuro

Daniel Tanuro's new book, L'impossible capitalisme vert, or "The Futility of Green Capitalism", is a major contribution to our analytical understanding of ecosocialism.

Tanuro, a Belgian Marxist and certified agriculturist, is a prolific author on environmental history and policies.

Addressed primarily to the Green milieu, as the title indicates, this book is a powerful refutation of the major proposals advanced to resolve the cli-

mate crisis that fail to challenge the profit drive and accumulation dynamic of capital. Much of the book appears to be a substantially expanded update of a report by Tanuro adopted in 2009 by the leadership of the Fourth International as a basis for international discussion. That report was translated by Ian Angus and included in his anthology *The Global Fight for Climate Justice*.

Tanuro's book includes much ad-

ditional material elaborating his central thesis that climate degradation cannot be dissociated from the "natural" functioning of capitalism as a system and that a valid "emancipatory project" to confront and overcome the impending crisis must recognize natural constraints and aim for a fundamental redefinition of what we mean by social wealth.

Among the topics of particular interest to readers are extended critiques

---

* Climaandcapitalism.com/January 17, 2011

of popular writers on climate crisis ranging from Jared Diamond to Hans Jonas and Hervé Kempf, as well as his critical assessment of the contributions of Marxist writers such as John Bellamy Foster and Paul Burkett. Tanuro makes a compelling case against many ill-conceived nostrums such as the Sierra Club's campaign for immigration controls, or such cost-efficiency based market mechanisms as carbon trading and ecotaxes.

A major feature of the book is its cogent explanation of how Marxist value theory explains the ecological crisis and points to its solution. He also addresses what he considers a major deficiency in Marx's ecology, an inadequate appreciation of the crucial implications of capitalism's reliance on non-renewable fossil-fuel resources. This aspect is explored in detail in Tanuro's article "Marxism, Energy, and Ecology: The Moment of Truth," published in the December 2010 issue of *Capitalism Nature Socialism*.

We hope that this outstanding book will soon be published in English and other languages.

In the following interview, Daniel Tanuro outlines some of the major themes in the book. My translation from the French, *À propos du capitalisme vert*./Richard Fidler

***

Concerning Green Capitalism

Daniel Tanuro, you are the author of *L'impossible capitalisme vert*, published by Les empêcheurs de penser en rond/La Découverte. You are also the founder of the NGO "Climat et justice sociale." What is "green capitalism"?

D.T.: The expression "green capitalism" may be understood in two different ways. A producer of wind turbines may boast that he is engaged in green capitalism. In this sense — in the sense that some money is invested in a "clean" sector of the economy — a form of green capitalism is obviously possible and quite profitable. But the real question is whether capitalism as a whole can turn green, that is, whet-

her the global action of the numerous and competing capitals that constitute Capital can respect ecological cycles, their rhythms, and the speed by which natural resources are reconstituted.

That is the sense in which my book poses the question and it answers in the negative. My main argument is that competition impels each owner of capital to replace workers by more productive machines in order to achieve a superprofit greater than the average profit.

Productivism is thus at the heart of capitalism. As Schumpeter said, "a capitalism without growth is a contradiction in terms." Capitalist accumulation is potentially unlimited, so there is an antagonism between capital and nature, as the latter's resources are finite. It may be objected that the productivity race leads capital to be increasingly resource efficient, as expressed for example by the observed decrease in the quantity of energy necessary for the production of a percentage point of GDP. But this tendency to increased efficiency obviously cannot be prolonged indefinitely in a linear way, and empirically we find it is more than offset by the growing mass of commodities that are produced. Green capitalism is therefore an oxymoron, like social capitalism.

This observation opens a debate between two opposing strategic conceptions. For some, the spontaneously ecocidal functioning of capitalism can be corrected through political action within the system by resorting to market mechanisms (taxes, fiscal incentives, tradable emission rights, etc.). For others, including me, our policy must be to break with capitalism because if the environment is to be saved it is absolutely indispensable to challenge the fundamental laws of capitalism. This means daring to challenge private property of the means of production, the foundation of the system.

In my opinion, the debate between these two lines is decided in practice by the example of the struggle against climate change. In the developed capitalist countries, we are confronted

with the obligation to abandon the use of fossil fuels almost completely in barely two generations. If we exclude nuclear power — and it must be excluded — this means, in Europe for example, dividing by about one half the final consumption of energy, which is possible only by reducing to a substantial degree the processing and transportation of material.

The transition to renewables and reduction in energy consumption are linked and necessitate major investments which are inconceivable if the decisions remain subordinate to the dogma of cost efficiency. The alternative to cost efficiency can only be democratic planning focused on social and ecological needs. And such planning in turn is possible only by breaking the resistance of the oil, coal, gas, automobile, petrochemicals, naval and aeronautic construction monopolies, for they want to burn fossil fuels for as long as possible.

Climate change is at the center of your book. You interpret this change as a "climate tipping" [*basculement climatique*]. What do you mean by tipping, and why do you consider it to be otherwise more disturbing than a mere change?

D.T.: The expression "climate changes" (and I do mean changes, in the plural) suggests the repetition of climate variations analogous to those in the past. But between now and the end of the century, in a few decades, the Earth's climate risks changing as much as it has during the 20,000 years that have elapsed since the last Ice Age. There is now no doubt that we are not very far from a "tipping point" beyond which it will no longer be possible to prevent the eventual melting of the icecaps formed 65 million years ago. The word "tipping" is indisputably more adapted to describing this reality than the word "changes"! The speed of the phenomenon is unprecedented and poses a major threat, for many ecosystems will be unable to adapt. This applies not only to the natural ecosystems but also, I fear, to some ecosystems engineered by human beings.

Look at what is happening in Pa-

kistan: designed by the British colonizer to serve their imperialist interests, the water management mechanisms of the Indus using dams and dikes which supply an extensive irrigation system are proving inadequate in the face of exceptional floodwaters. And this risk is increasing because the warmer climate disrupts the monsoon regime and increases the violence of the downpours.

It seems to me illusory to hope that this race will be won by reinforcing the existing infrastructures, as the World Bank and the big capitalist groups specializing in public works propose. Instead of building dikes it would be more reasonable to restore the flexible management of water levels that was practiced prior to colonization. That is what is proposed by the International Rivers Network: allowing floods to clear the sediment and prevent the silting up of the basin, feeding the Delta, stopping deforestation, accommodating zones liable to flooding, etc.

But that requires a complete overhaul of the mechanisms over more than 3000 km, with major implications for territorial management, agricultural policy, urban policy, energy production, etc. Socially, such an overhaul, to be achieved in two or three decades (that is, very quickly for work of such scope!), means challenging the power of the landed oligarchy and the development programs that the IMF and World Bank impose through the debt. And this debt must be canceled or else the reconstruction will be heavily mortgaged and the country strangled, in danger of entering history as the first example of a regressive spiral in which global warming mutually links all the mechanisms of underdevelopment and multiplies their negative effects.

We see clearly in this how the social and environmental questions are interpenetrated. In fact, the fight against climate tipping requires a policy shift toward another model of development centered on the satisfaction of peoples' needs. Without that, further catastrophes, even more terrible, may well result, and the poor will be the major victims. That is the warning

emerging from the tragedy in Pakistan.

You think the countries of the South should "skip" the fossil energy stage in managing their development and go directly to that of renewable energies. What is your answer to those who object that renewable energies are not (technically and quantitatively) able to do this?

D.T.: I tell them they are wrong. The solar energy flow that reaches the surface of the earth is equivalent to 8 to 10 thousand times the planet's energy consumption. The technical potential of renewable energies — that is, the share of that theoretical potential that is usable through known technologies, independently of cost — represents 6 to 18 times the world's needs, according to estimates. It is certain that this technical potential could increase very rapidly if the development of renewables were finally to become an absolute priority in energy research policies, which it is still not at present. The transition to renewables certainly poses a host of complex technical problems, but there is no reason to think they are insurmountable.

The major obstacles are political. One: without exception, renewable energies remain more expensive than fossil energies. Two: the transition to renewables is not the same thing as changing fuel at the pump: it is necessary to change the energy system. That requires enormous investments and, at the beginning of the transition, these will necessarily be consumers of fossil energy and therefore additional generators of greenhouse gas; these additional emissions must be offset and that is why, in the short run, the reduction of final consumption of energy is the *sine qua non* condition for a passage to renewables which, once carried out, will open new horizons.

I repeat: there is no possible satisfactory solution without confronting the dual combined obstacle of capitalist profit and growth. This means, in particular, that the clean technologies controlled by the North must be transferred free of charge to the South, on the sole condition that they are imple-

mented by the public sector and under the control of the local population.

You advocate a social ecology which you call ecosocialism. What is an ecosocialist? And how does he or she differ from a "plain and simple" ecologist or socialist?

D.T.: An ecosocialist differs from an ecologist in that he analyzes the "ecological crisis" not as a crisis of the relationship between humanity in general and nature but as a crisis of the relationship between an historically determined mode of production and its environment, and therefore in the last analysis as a manifestation of the crisis of the mode of production itself. In other words, for an ecosocialist, the ecological crisis is in fact a manifestation of the crisis of capitalism (not to overlook the specific crisis of the so-called "socialist" societies, which aped capitalist productivism). A result is that, in his fight for the environment, an ecosocialist will always propose demands that make the connection with the social question, with the struggle of the exploited and oppressed for a redistribution of wealth, for employment, etc.

However, an ecosocialist differs from the "pure and simple" socialist, as you say, in that, for him, the only anticapitalism that is valid today is one that takes into account the natural limits and the operational constraints of the ecosystems. This has many implications: a break with productivism and consumerism, of course, within the perspective of a society in which, the basic needs having been satisfied, free time and social relations constitute the real wealth. But also contestation of technologies and of harmful productions, coupled with the requirement of reconversion of the workers. Maximum decentralization of production and distribution in the framework of a democratically planned economy is something else that the ecosocialists stress.

One point that it seems to me important to stress is the need to question the traditional socialist vision that sees any rise in productivity of agricultural labour as a step toward socialism. In my opinion this conception

does not allow us to meet the requirements of increased respect for the environment. In fact, an agriculture and a forestry that are ecologically more sustainable necessitate more labour, not less. To re-create hedges, groves, wetlands, to diversify crops and fight for organic produce, for example, implies an increase in the share of social labour invested in tasks of ecological maintenance. This labour may be highly scientific and highly technical — it is not a return to the hoe — but it is not easily mechanizable.

That is why I think that a culture of “taking care” (I borrow this concept from Isabelle Stengers) must permeate economic activities, in particular those that closely affect ecosystems. We are responsible for nature. In a way, this means extending the logic that the left applies in the area of personal care, education, etc. No socialists would argue that nurses should be replaced by robots; we are all conscious of the fact that we need more nurses who are better paid so that patients are better cared for. Well! The same applies, *mutatis mutandis*, to the environment: if it is to be better cared for, there needs to be more labour, intelligence and human sensibility. Contrary to the “pure and simple socialist”, and even though it is difficult, the ecosocialist, because he is conscious of the urgency, tries to introduce all of these questions into the struggles of the exploited and oppressed instead of postponing them until after the revolution.

Many, including myself, are convinced that an effective struggle against climate change necessarily entails a break from productivist capitalism. To this effect, you appeal to “socialized man, the associated producers.” Who are they, and what specifically can they do?

D.T.: You are alluding to the quotation from Marx that serves as an epigraph to my book: “Freedom ... can only consist in socialized man, the associated producers, rationally regulating their interchange with Nature....” We must realize that in Marx’s thinking the rational regulation of exchanges is conditional on the disappearance of capitalism. Indeed, on the

one hand the struggle of all against all permanently undermines attempts by producers to associate; on the other hand, a significant fraction of producers — the waged workers — are cut off from their means of production. The latter, including natural resources, are appropriated by the bosses. Deprived of any power of decision, the workers are unable to rationally regulate anything at all concerning production, let alone rationally regulate interchange with the environment!

To constitute social beings, producers must begin to join together in the fight against their exploiters. This struggle in an embryonic way points to the need for collective appropriation of the means of production and collective usufruct of natural resources. These in turn are necessary but not sufficient for a more harmonious relationship with nature.

That said, we can answer your question about concrete action by examining how different groups of producers understand — or don’t — the need to rationally regulate the interchange between humanity and nature. At present, it is striking that the most advanced positions of an ecosocialist type emanate from indigenous peoples and small farmers mobilized against agribusiness. This is not accidental: both groups of producers are not, or not completely, cut off from their means of production. Therefore they are able to offer concrete strategies for rational regulation of their interaction with the environment. Indigenous people see the defence of the climate as an additional argument in favor of preserving their precapitalist lifestyle in symbiosis with the forest.

As for the Via Campesina peasant movement, it has developed a whole program of concrete demands on the theme that “the peasants know how to cool the climate.” In contrast, the labour movement is lagging behind. This is of course due to the fact that each individual worker is inclined to wish for the smooth operation of the company that exploits him, in order to maintain his livelihood.

Conclusion: the greater the retreat in worker solidarity in the face of the neoliberal offensive, the harder it will be to develop environmental awareness among workers. It’s a big problem, because the working class, by its central role in production, is called on to play a leading role in the fight for the anticapitalist alternative needed to rescue the environment. Indigenous peoples, peasant organizations and youth have an interest in trying to involve more and more unions in climate campaigns — increasing collaboration, rank-and-file contacts, etc. Within the labour movement itself, the task is to promote demands that address the concerns about jobs, income and working conditions while helping to reduce greenhouse gas emissions.

An important issue in this regard is the need for a generalized radical reduction in hours of work without loss of pay, with a drastic reduction in the pace of work and additional hiring to compensate. Another aspect is the extension of a public sector under the control of workers and users: free, first-rate public transportation, publicly owned energy services, public insulation and building renovation firms, etc. Ecosocialists have a role to play in promoting the emergence of such demands.

With *L’impossible capitalisme vert*, you do not seem to fear being accused of undue alarmism by those who have yet to understand that we have entered the Anthropocene Era, and that it is man that is primarily responsible for runaway warming, especially since the industrial era. Doesn’t green capitalism, like “sustainable development” and “greenwashing”, reflect a desire to deny this responsibility and to “continue as before”? If we are to abandon productivist capitalism, shouldn’t we first alter our behavior as consumers and producers?

D.T.: I am not an alarmist. In my book, I relied almost exclusively on the reports of the IPCC which, in terms of the diagnosis on global warming and its possible impacts, appear to me, whatever is said about them, to be an excellent summary of “good

science", subjected to peer review. It is true that the IPCC lags a bit when it comes to recent discoveries, but this does not change much in its findings.

In fact, I dread the discourse of panic and exaggeration. Too often, it tends to obscure the real threats and real responsibilities. Climate tipping easily lends itself to eschatology, and there is no shortage of gurus to claim that "the planet is in danger", that "life is in danger", that "humanity is in danger," that the "photosynthetic ceiling" will fall on our heads, or whatnot. All of this is excessive. The planet fears nothing, and life on Earth is a phenomenon so tough that humanity, even if it wished, could probably not come to an end, even with atomic bombs.

As to our species, climate change, by itself, does not jeopardize it. The danger it poses is more circumscribed: around three billion people risk substantial degradation in their living conditions, and hundreds of millions of them — the poorest — are threatened in their very existence. Policy makers know this and do nothing — or almost nothing — because it would cost too much, and thus impede the smooth operation of business. That is the naked reality.

Too often, catastrophic discourse serves to obscure the potential barbarism and dilute the issues in a vague overall sense of guilt: "Don't waste time quibbling about the responsibilities," "we are all guilty," "we must all agree to make efforts", etc. Meanwhile, the energy lobbies quietly continue burning coal and oil non-stop.

This leads me to the second part of your question about changing our behavior as producers and consumers. Following on what I said earlier, it is worth noting that employees are incapable of changing their behavior as producers. Who produces, how, why, for whom, in what quantities, with what social and environmental impacts? In everyday life, only the bosses have the power to respond to these questions and, ultimately, they respond according to their profits. Em-

ployees can only try to have a say in management in order to challenge it and recognize their ability to do better, according to criteria other than profit. This is the dynamic of workers' control, and ecosocialists should think about how this old demand may be revisited in order to encompass environmental concerns.

In terms of consumption, I think it is necessary to distinguish between individual changes and collective changes. All in all, it is certainly better if someone who travels by plane offsets his CO₂ emissions in one way or another, but this offset will mainly allow him to buy a good conscience on the cheap while diverting him from the political struggle for indispensable structural changes. To promote this kind of behavior is to engage in "greenwashing" and it actually means to "continue as before."

Collective changes are a different matter. They help to validate another possible logic, favour the invention of alternative practices, and contribute to the realization that structural changes are necessary, and will come about through social mobilization. Those changes, such as group purchases of organic produce from farmers, or urban community gardening, are to be encouraged.

Can we fight against climate tipping regardless of the financial and social costs that it represents? Is it urgent to build another model and risk jeopardizing the entire society? Between nature and civilization, what choice is there?

D.T.: To say that another climate policy would jeopardize the entire society in the name of some priority of nature over civilization is to stand reality on its head! What happens in reality is that the present policy jeopardizes civilization while causing enormous and irreversible damage to nature, which is our common heritage. This policy is completely subordinated to the dogma of cost efficiency, and we see what that produces: peanuts. We are heading straight toward the wall.

Of course, a different policy cannot pretend that the cost of various measures is of no importance: between two equivalent strategies to reduce emissions, it is reasonable to choose the one that will be of least cost to the community, all other conditions being equal. But at bottom there must first be a different policy, guided by criteria other than cost, and especially qualitative criteria. In technical terms, an essential criterion is that of energy efficiency at the systemic level.

The great American ecologist Barry Commoner advanced this argument more than twenty years ago. It is thermodynamically absurd, he said, to transport coal over thousands of kilometres to produce electricity which, then conveyed over hundreds of kilometers, will be used to heat household water, something that can easily be done with a solar water heater. In social terms, a major criterion must be the protection of people and their well-being, particularly the protection of the poorest. This criterion today is widely ignored, hence the tragedy in Pakistan, among others.

Finally, do you think your ecosocialist project is feasible in the near future?

D.T.: The feasibility of this project depends entirely on the balance of forces between capitalism on the one hand, and the exploited and oppressed on the other. This balance of forces currently favours capital, we should not kid ourselves. But there is no third way possible: the attempts to save the climate through market mechanisms consistently reveal their ecological inefficiency and their social injustice. There is no way other than resistance. It alone can change the balance of forces and impose partial reforms pointing in the right direction. Copenhagen was a first step, a second was the summit in Cochabamba. Let us keep going, let us unite, let us mobilize and build a global movement to save the climate in social justice. This will be more effective than all the lobbying efforts of those who nourish illusions about a green capitalism.

The Basic Contradictions in Efforts to Christianise

by **Mesut Mezkit**

mesutmezkit@gmail.com

It is notable that missionary activities in Turkey are gaining speed day by day. These missionary activities are carrying on full speed nearly in all areas in Turkey. Missionaries do their activities so secretly that many people who do not know what Christianity is, especially our teenagers, believe in them. They are in an effort to reach their goal well by taking advantage of the good atmosphere which exists in Turkey.

Missionaries tell people not the real Christianity but the false one while approaching people. They never tell about the written Bible; in contrast, they follow the paths which fit theirs to reach their secret aims. Furthermore, they define Christianity as the religion of peace, tolerance, dialogue, self-sacrifice that serves for people and persecuted and deceive people by using these words. They claim that the terrorist attacks which were performed

by muslim people of our age stem from Islam and they reflect discredit on all muslims, that is, they are in a struggle to show Islam as a religion of terror. They use any kind of communication to do this. Besides, they describe our lovely prophet with bad words. They do these activities not abroad, but in Turkey.

In this study, we will examine how the bibles were falsified and why they were presented in a twisted way.

Everyone Has a Door and This Door Will Be Knocked One Day

by **Süleyman Faruk Göncüoğlu**

Istanbul Center for Studies of History of Culture

farukgoncuoglu@yahoo.com

While going past the mosques which are in city centres, there is an expression on some of the garden gates of the mosques: No parking. It is funeral gate. There is a strange feeling inside me when I see it. Suddenly, I feel as if lonely. This is to realise for a

moment that the adventure of life which starts in a delivery room ends at a funeral. That is why I feel so then.

It is interesting that we waited between these two gates and many other sills. We forgot that the real thing lies in these gates which are the beginning

and end of life, and the others are of no importance.

We made the life ordinary at the gates of owners of power who are expected with hope, at the gates of government and darling.

Michael Porter's Competitive Forces Research at Course Sector in Denizli

by **Celalettin Serinkan**

Associate Professor, Pamukkale University, Faculty of Economics and Administrative Sciences

The aim of this study is to examine the current situation of course sector in Denizli in the aspect of strategic management perspective and to recommend strategic proposals in order that the sector develops. To this end, the

approach of strategic management was analysed first, competitive and competitive forces were, afterwards. For this reason, for competitive force, an evaluation was done related the sector with the five forces analysis

of Michael Porter which is an analysis method. In the parts of result and evaluation some strategic proposal were recommended for the sector in the light of evaluation and analyses which were made in the previous part.

Turkey and Syria: The End of a Strategic Deepness

by **Muhammed Nureddin**

The paper Es-Sefir published in Lebanon

Turkey-Syria relations were exposed to a strong shock not only before AKP came to power but also long before the improvement process starting

in 1998 in security and political fields between Şam and Ankara. The last shock, away from being a temporary station, announces us the beginning

of a new period that not having possibility to enframe but having another rules.

The Strategy of Foreign Policy of Malaysia and Turkey

by **Abdul Rahman Adam**

National University of Malaysia, Bangi.

This article searches the potential at the relations between Malaysia and Turkey in accordance with the purpose of the 9th Development Plan of

Malaysia. As an introduction to this debate, we have a look at the strategies underlying the orientations of Foreign Policy of Malaysia and discuss

the main problems which arise at the implementations of these strategies.

The Relations between Turkey and the Turkic Republics: The Past, Present and the Future

by **Rovshan İbrahimov**

Qafqaz Universitesi Hukuk Fakültesi

This article focuses on the relations between Turkey and the Turkic Republics. Relations between Turkey and the Central Asian Republics, which had been a disappointment at the be-

ginning because of the political romanticism of both sides. Later the relations, particularly the economic relations, has gained wider and more realistic perspectives.

In addition to the examinations of these topics, the article also proposes perspectives related to the future relations.

Abstracts

Deutsch

Ein Grundlegender Widerspruch Der Bemühungen Um Die Christianisierung

Mesut Mezkit

mesutmezkit@gmail.com

Die Beschleunigung des missionarischen Aktivitäten ist Tag für Tag bemerkenswert in der Türkei. Oberflächenbehandlung bei der Bühne, der alle missionarischen Aktivitäten in der Türkei sind weiterhin in vollem Gang. Die Missionare, Christianisierung Aktivitäten, die so heimtückisch macht hat auf unserm Volk, vor allem junge Menschen, die nicht wissen Christentum zu glauben. Mit dem Best-Effort, um die Ziele von empfindlichen Umwelt der Türkei zu erreichen.

Die Missionare, nähert sich unser Volk, nicht das Original des Christentums; sondern bezieht sich auf das gefälschte. Es wurde Beitrege erwähnt zur den geschriebene Evangelien; der Weg zur Geheimnisse Erreichung ihre Ziele ist aber öfter entscheidend. Christentum wird, "Frieden, Toleranz, Dialog, Menschen, die Dienen, Opfer, religiöser Unterdrückten" als Etiketten zu täuschen unseres Volkes verwendet. Bis jetzt, den Terror, dass die Menschen in einigen muslimischen Identität in ihrer Terrorarbeit

durch die Aneignung Islam machen, macht alle Muslime schlecht; damit Versucht man zu beweisen, dass die islamische Religion von "Terror" eine Religion ist. Um dies zu tun, benachrichtigt man mit allen Mitteln der Kommunikation. Selbst die geliebten Propheten wird mit schlechten Taten vorgestellt. Dies schlecht sprechen wird nicht ausserhalb; sondern in der Türkei gemacht. In dieser Studie werden wir, wie die Evangelien manipuliert wurden, und untersuchen die Ursache.

Jeder hat ein Tür, jedoch dieses Tür wird in der Glocke geklingelt

Süleyman Faruk Göncüoğlu

Cultural History Research Center der Stadt İstanbul

farukgoncuoglu@yahoo.com

Die Moschee im Zentrum der Stadt befindet, an den Eingangstüren von einigen der Hof ist mit der Tabelle "Beerdigungs Tor Parken verboten" gekennzeichnet. Es war seltsam in mir, wenn ich dieses Artikel gesehen habe. Ich hatte immer das Gefühl, ganz allein zusein. Ab der Tür von Kreißaal

bis zu Beerdigungstür war mir des Leben für einen Moment bewusst. Der Moment ist aktuelle Grund für dieses Gefühl. Es ist interessant, dass viele in der Tür zwischen den beiden Türen gewartet hat. Was ist die Wahrheit, ist die zwei Türen in den Anfang und das Ende des Lebens zuverstehen, ohne

Sinn auf der Grundlage der anderen Türen zu gessen...

In der Hoffnung erwarteten die jenen in der Regierung Türen, Tore, keine Notwendigkeiten, Staatenstüren, zustand bei den Toren der Geliebten machten wir das Leben selber gewöhnlich.

Denizli Unterrichtsforschung Sektor Der Wettbewerbsfähigkeit Untersuchung

Celaleddin Serinkan

Prof.Dr. Pamukkale Universitet, Wirtschafts-und Verwaltungswissenschaften (İİBF)

cserinkan@pau.edu.tr

Das Ziel dieser Studie, Analyse der aktuellen Situation aus der Perspektive des strategischen Managements Sektor in Denizli und strategische Empfehlungen für die Entwicklung des Sektors ist. Auf diese Weise untersuchte zunächst die strate-

gische Management-Ansatz, dann untersucht der Wettbewerb und Wettbewerbsfähiger werten. Aus diesem Grund, eine der Methoden zur Analyse, war Michael Porter von fünf Kräfte wettbewerbsorientierten Analyse und Auswertung auf dem

Sektor gemacht. Und Auswertung am Ende des vorhergehenden Abschnitt, in das Licht der Bewertung und Analyse von strategischen Empfehlungen wurde für den Sektor.

Tränen Von Somalia

Recep Tayyip Erdoğan

Premierminister der Republik Türkei

Premierminister Recep Tayyip Erdoğan, einer der führenden Publikationen in den Vereinigten Staaten über das Drama von Somalia, schrieb in Foreign Policy Artikel. Veröffentlicht in der Unterschrift des Ministerpräsidenten Erdogans mit dem Titel "TRÄNEN VON SOMALIA" des Artikels meint Erdogan, dass Somalia in letzten 60 Jahren das größte Dürre und Hungersnot, lenkte die Aufmerksam-

keit auf den Mangel.

Somalia; die Gesichter von diesem Blatt, Zivilisation, moderne Werte, menschliche Werte und all das testen die Verdienste zu überdenken veranlässt der Ministerpräsident Erdogan darauf hin, dass in diesem Drama, ist der Kampf gegen Katastrophen durch den Menschen auf der globalen Ebene konfrontiert, die Zusammenarbeit, Verantwortung und Solidarität auf

dem Display für die Annahme sicher ein Grundbedürfnis des Menschen Pflicht noch einmal auf der Vorderseite zu hingewiesen.

In Somalia, die resultierende Tabelle, nur eine Katastrophe, die durch schwere Form der üblichen Interpretation einer Situation verursacht nicht einen realistischen Ansatz, war bemerkenswert.

Was sucht Türkei in Syrien?

Michel Chossudovsky

Während der Clinton-Administration, USA, Israel und die Türkei hatte einen Militärbündnisses erschienen. Richtung des Generalstabs aus den USA, diese dreifache Allianz zwischen den drei Ländern untereinander

und mit den Entscheidungen der Großen Nahen Osten zu koordinieren.

Vorbemerkung: Michel Chossudovsky Globale Research'te am 17. Juni in Syrien, in der Türkei veröffentlicht wurde, bietet dieser Artikel

einen wichtigen Beitrag zur Diskussion darüber, wie es funktioniert. Das Originalmanuskript "Syrien zu destabilisieren, und im ganzen Nahen Osten Krieg" ist ...

Türkei und Syrien: Ende der strategischen Tiefe

Muhammed Nureddin

Die libanesische Zeitung Al-Botschafter

Türkei-Syrien, nicht nur vor dem Ablauf der AK-Partei an die Macht kam, sondern durch die Sicherheit und politischen Bereich im Jahr 1998 zwischen Damaskus und Ankara, der

Beginn des Heilungsprozesses begonnen haben, können zu einer viel zu starken Stößen ausgesetzt führen. Letzte Vibrationen, ist aber nur ein vorläufiges Ende des Seins über den

Rahmen der Abgrenzung nicht möglich ist, gelten andere Regeln für das nächste Generation.

Malezyas Aussenpolitik Strategy und der Türkei

Abdul Rahman Adam

Internationale Universität in Malesiya, Bangi

In diesem Artikel, 9. Malaysia Development Plan Für die (MP 9) Zwecke, erforschte mögliche Beziehungen zwischen Malaysia und der

Türkei. Als Einstieg in diese Debatte, um in Malaysia Foreign Policy (NDP) zu durchsuchen, und Strategien zugrunde liegenden Trends in der Aus-

führung dieser Strategien, die wichtigsten Fragen diskutiert.

Türkei-China Relations: China in den Augen der Türkei

Erkin Ekrem

Prof. Dr., SDE Specialist

Die Chinesen kennen die Türkei mit der Namen Göktürken, Koreakrieg, die mächtige Armee und wie z. B. Brücke zwischen Asien und Europa. Darüber hinaus ist die Türkei ein Land, das die Ost-Turkestan Unabhängigkeitsbewegung zu unterstützen würde, ist ebenfalls angezeigt, vor allem nach den Ereignissen dieser Beise wurde in Urumqi am 5. Juli gestärkt. In den letzten Jahren die Türken, die auch im Fußball bekannt sind, der 2002 FIFA WM-Qualifikationsspiel in

der Türkei, die dritte in der Welt wurde, besiegte Türkei Chinas mit 3:0. Ähnliche Situation wurde auch eingetreten nach 8 Jahren und im 2. September 2010, FIBA WM 2010 Spiele, in der Türkei und China Basketballspiel 87-40 geführt hat.

Chinesische Presse hat diesen Spiel, als Schande von China beschrieben. Darüber hinaus die Wirtschaft der Türkei, gefolgt von den Anstieg der Regionalpolitik, hatten die Chinesen vor,

dass in der Türkei eine regionale Macht gezeigt. Manche Leute bezeichnen es als ihre Begeisterung für die Türken. Einige chinesische Journalisten, die chinesischen Restaurants von Istanbul und von Taksifahrer ausgetrickst worden sind, haben die in chinesischen presse veröffentlicht. Aber die Chinesen erhalten in der Türkei wissen und vermehrten sich mit Bewertung und Forschungen.

Ungültigkeit der grüne Kapitalismus

Daniel Tanuro

<http://www.internationalviewpoint.org/spip.php?auteur54>

Tanuro Daniel's neues Buch, L'Impossible Capitalisme Wert, oder "Die Sinnlosigkeit des grünen Kapitalismus" (Green Capitalism Invalidität), bietet Ökosozialismus einen wichtigen Beitrag, um die analytische Perspektive.

Tanuro ist ein Marxist und ein zertifizierter Spezialist in der belgischen Landwirtschaft, Umweltgeschichte,

Umweltpolitik durch ein fruchtbarer Schriftsteller.

Das Buch, wie der Titel besagt, ist besonders grüne Kreise und die Krise des Klimawandels, das Gewinnstreben und die Dynamik der Kapitalakkumulation, um ohne die wichtigsten Vorschläge in eine starke Lösung zu basieren. Die meisten der Inhalt des Buches ist in der Tat, von der Spitze der

Vierten Internationale, im Jahr 2009 angenommen, um zu dienen als Grundlage für eine Diskussion, Tanuros über internationale Bericht scheint eine Fortsetzung der erweitert und aktualisiert werden soll. Der Bericht von Lan Angus und wurde durch Angus "The Global Fight for Climate Justice" übersetzt. (Climatic globale Kampf für Gerechtigkeit) hat die Namen der Antihologie aufgenommen.

Der Untergang des U. S. Drug-Client Staaten

Max Fisher

The Atlantic

Client-abhängigen Staaten Amerikas Liebesaffäre, Großbritannien und Frankreich im Jahr 1956, besetzte den Suezkanal von Ägypten bis das Drucken macht den Text nach einer weile fing an zu verlassen (Die Sowjetunion war ein Meister der Erstellung des Kunden-Staaten). Amerika und die

Sowjetunion bei den Vereinten Nationen in diesem Jahr sind veraltet die europäischen Kolonialismus, destabilisiert, und argumentierte, die Kündigung. Briten und Französische Truppen zogen aus Ägypten, und innerhalb 10 Jahre war der britischen und Französisch Imperien zusam-

mengebrochen. In der Zwischenzeit hatten die Vereinigten Staaten und der Sowjetunion in eine andere geopolitische Spiel begonnen: Staat sucht Kunden. Amerika spielt den Spiel heute noch.